வெளியீடு. 1

எதிர் பாராத முத்தம்

ஆக்கியோன்

"பாரதி தாசன்"

வானம்பாடி நூற்பதிப்புக்கழகம்

நெமந்தக்காரத் தெரு, : : சின்ன காஞ்சீபுரம்.

எதிர்பாராதமுத்தம்

வானம்பாடி நூற்பதிப்பு கழகம்

'வானம்பாடி'' நூற்பதிப்புக்கழக வெளியீடு. 1

எதிர் பாராத முத்தம்.

(உரிமை பதிவு செய்தது)

பாரதி தாஸன்.

விலை அணா எட்டு.

குமரன் பிரஸ், காஞ்சீபுரம்.

வானம்பாடி நூற்பதிப்புக்கழகம்

ஆசிரியர்

தோழர் பாரதிதாசன் அவர்கள்

புதுவை

வானம்பாடி நூற்பதிப்புக்கழகம்

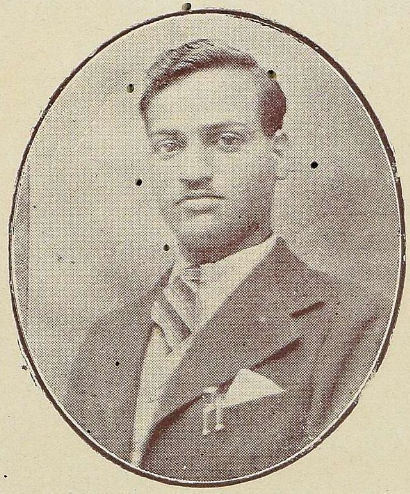

பதிப்பாளர்

தோழர் T. P. S. பொன்னப்பா அவர்கள்

சின்ன காஞ்சீபுரம்

ஆசிரியர் பாரதிதாஸன் அவர்கள்

மாணவர்

தமிழாசிரியர், S. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் கூறிய

சிறப்புரை

குமரகுருபரர், முருகன் அருளால் ஊமை நிலை நீங்கப் பெற்றதாகவும், அவர் அநேக துதி நூற்களை இயற்றிப் பின் ஞான குருவாகத் தருமபுரம் பண்டார சந்நிதியை அடைந்து ஞானோபதேசம் செய்யும்படி வேண்டப், பண்டார சந்நிதி சிதம்பரம் போய்வரக் கட்டளையிட, அதன்படி குருபரர் சிதம்பரம் சென்று சிறப்புடன் திரும்பினர் என்றும், பிறகும் சந்நிதி, வடக்கே போய்க் கடவுட்பணி செய்து வரக் கட்டளையிட்டார் என்றும் பழைய வரலாறு விரிவாகக்கூறும்.

ஆயினும் அவ்வரலாற்றில், பண்டார சந்நிதி, குருபரரை ஏன் வடநாட்டுக்கு அனுப்பினர் என்பதற்குக் காரணம் ஒன்றுமே கூறப்பட்டில்லை. ஆசிரியர் பாரதிதாஸனவர்கள் எழுதியுள்ள இந்த "எதிர்பாரா முத்தம்" அதற்குத் தகுந்த காரணத்தைக் கூறுவதாக இருக்கிறது.

பூங்கோதை நினைவாகவே இருக்கிறன் பொன் முடி என்ற தென்னாட்டு முத்து வணிகன் மகன். இதற்காகப், பொன் முடியின் தந்தையாகிய மான நாய்கன், பொன் முடியை வடநாட்டுக்கு அனுப்பி விடுகிறன் பொதி மாட்டுக் காரருடன் முத்து விற்று வர.

பூங்கோதைக்கு அவன் பிரிவு பொறுக்கவில்லை. அவளும், சின்னாள் செல்ல, பொதிமாட்டுக்காரருடன் போகிறாள் பொன்முடியைக் காண.

பொன்முடி முதலிய தமிழர்களை, வடநாட்டு ஆரியர் யாகத்துக்குப் பொருளுதவி கோரப், பொன்முடி யாகத்தை இழிந்ததுக்கூறி மறுக்கிறான். இதற்காக ஆரியப் பெரியார்கள் தமிழர்களைக் கொலைசெய்தும், அவர் பொருளைக் கொள்ளைகொண்டும் போகிறார்கள். தமிழர் சிலருடன் பொன்முடி தப்பித்துக்கொண்டு வருகிறான். அப்போது, தன்னைத் தேடிவரும் பூங்கோதையை எதிர்பாராவிதமாகச் சந்தித்து, அவளைத் தாவுகிறான் ஆவல் மிகுதியால். பொன்முடியைக் கொல்லத்தொடர்ந்துவரும் ஆரிய வீரர், மரத்தின் மறைவிலிருந்து வீசிய கத்தியால், பொன்முடியின் உடல், தலையினின்றும் பிரிக்கப்படுகிறது. சாகிறான் அவன்; அப் பூங்கோதையும் தன் காதலனுக்காகச் சாகிறாள்!

இந்தச் செய்திகள் பெற்றோருக்கு எட்ட, அவர்கள் கதறித், தருமபுரம் பண்டார சந்நிதியிடம் விண்ணப்பிக்கிறார்கள் ஓர்பக்கம் உட்கார்ந்து அழுதபடி. பண்டார சந்நிதியோ, குருபரர் மகத்துவத்தைக் கதைக்கிறார். அந்தக் கதை பெற்றோர்க்கு என்ன ஆறுதல் அளித்தது? ஒன்றுமில்லை அழுது கொண்டே சென்ற நாய்கன்மார்கள் அழுது கொண்டே திரும்பினார்கள்! அவ்வளவு தான்.

ஆசிரியர் பாரதிதாஸனவர்கள் எதிர்பாராத முத்தத்தில், நகைச்சுவை அநேக இடத்தில் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவை, வெளிப்படையானவை. பண்டார சந்நிதி உபந்நியாசத்தின் முடிவுவரைக்கும், நாய்கன்மார் வார்த்தை

ஒன்றும் பேசியதாகவேயில்லை. ஆனால், அழுதுகொண்டே வீடு திரும்புகிறார்கள். இங்குத்தான் நகைச்சுவை, இலை—மறைவாக இருந்துகொண்டு, மணத்தை மட்டும் வீசுகிறது!

காதத்துக்கொரு கல்நட்டுக் காஞ்சியின் தூரம் எண்பிக்கப்படுகிறது. அதுபோலப், பெரியதொரு வரலாற்றை—அங்கங்குள்ள சம்பவத்தைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவதன் மூலம், கதையைப் புலப்படுத்தி விடுகிறார் நூலாசிரியர். அதிலும் கற்பனை, சொல் நயம், கவிதைச் சுவை எளிய நடையில் கலகலவென்று பெருக்கெடுக்கின்றன.

ஆசிரியர் பாரதிதாஸன் அவர்களின் கவிதைகளால் குறிக்கப்படும் கவிதைகளில் ஒரு புதுமை என்னவெனில், கதையில் ஓர் ஓட்டம்! ஒவ்வொரு வார்த்தையும் இன்றியமையாதது! ஒரு தொடரையேனும் கவனியாது விடுவதற்கில்லை. விட்டால், கதைச் சுவையைப் பறிகொடுத்தாக வேண்டும்!

ஒரு செய்யுளையும் புறக்கணிக்க முடிவதில்லை. புறக்கணித்தால், அந் நூற்பயனையே இழந்தாக வேண்டும்.

இந்நூலில் ஐந்து முத்தங்கள் குறிக்கிறார் ஆசிரியர். ஐந்தும் ஐந்துவிதமாக; அழகாக! இனிமையாக!

காதலன் காதலி பற்றிய வர்ணனை, வியப்புத் தருகின்றன! குப்பையில் கிடந்த எளிய பொருளால் வியத்தகு பயன்பொருள் ஆக்கிக் காட்டுதல்போல், சாதாரண வார்த்தையால் பெரியதோர் உணர்வை — இன்பத்தை — உண்டாக்குகின்றார் ஆசிரியர் என்பது, இந்நூலைக் கவனிப்பார்க்கு இனிது விளங்கும்.

தமிழ்ப் புலவர், தம் புலமையைத் தம் உயர்வுக்கும் சம்பாதனைக்கும் மாத்திரம் உபயோகப்படுத்துவதும், நாட்டின் பொதுமையில் பொறுப்பின்றி நடந்துகொள்வதுமான இந்நாளில், ஆசிரியர் பாரதிதாஸன் அவர்கள், தமது செந்தமிழ்ப் புலமையை, இத்தகைய கவிதை நூல் இயற்றுதலில் செலவிடுவது, தமிழரால் மறக்கக் கூடியதல்ல.

28, அம்பலத்தாடு
ஐயர் மடத்துவீதி,
புதுவை,
5—4—41.

S சிவப்பிரகாசம்.

முன்னுரை

தோழர் பாரதி தாசன் அவர்களின் "எதிர்பாராத முத்தம்" எனக்கு இன்பத்தையே அளித்தது. கதைப் போக்கும் மனதைக் கவர்ந்தது; கவிப்போக்கும் மனதைக் கவர்ந்தது.

இதில் அமைந்துள்ள பாக்கள் பண்டை இலக்கண முறையைப் பின்பற்றிய, ஆசிரியப்பா, ஆசிரிய விருத்தம், கலிவெண்பா ஆகியவைகளே. பஃறொடை வெண்பா வென்று ஆசிரியரால் குறிக்கப்பட்டுள்ள வெண்பாத்தளை பொருந்திய பாட்டும் உண்டு.

பஃறொடை வெண்பாவுக்குத், தொல்காப்பியத்தில் நெடு வெண்பாட்டு என்று பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்குப் பன்னிரண்டு அடிதான் எல்லையென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பிற்கால இலக்கணமாகிய காரிகையில், பஃறொடை வெண்பாவுக்கு அடி வரையறை கூறப்படவில்லை. நெடு வெண்பாட்டும், பஃறொடை வெண்பாவும் ஒன்றென்று உரையாசிரியர்கள் கருதினர். ஆதலால், பஃறொடை வெண்பாவுக்கும் பன்னிரண்டு அடிகளையே எல்லையாகக் கொண்டனர் உரையாசிரியர்கள்.

காலஞ்சென்ற கவி பாரதியாரின் குயிற் பாட்டு, வெண்பாவின் தளையமைந்த பாட்டால் ஆகியது. பாரதி தாசன் அவர்களின் சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலும், வெண்பாத்தளை பொருந்திய பாட்டே. ஆனால், பன்னிரண்டு அடிகளுக்கு மேற்பட்ட பழய பஃறொடை வெண்பா ஒன்றுமில்லை.

ஆதலின், தோழர் பாரதி தாசன் அவர்களால் குறிக்கப் பட்ட பஃறொடை வெண்பா வென்பதை "வெண்டளைப் பாட்டு" என்னும் புதிய பெயரால் அழைக்கலாம் என்று கருதுகிறேன்.

இந் நூற்கதையின் பிற்பகுதி, குமரகுருபர சுவாமிக ளின் வரலாற்றைக் குறிப்பதாக இருக்கிறது. ஆரியர்களின் உயிர்க் கொலை வேள்வியை எதிர்ப்பது, தென்னாட்டுச் சைவ சமயத்தின் கொள்கை என்னும் கருத்தை உட்கொண்டிருக் கிறது.

ஆயினும் பிற்பகுதி, பழய புராணம்போல், மதத் தொடர்புடையதாக இருக்கும்படி, இந்நூலை அமைத்த தோழரின் கருத்தை நம்மால் உணரமுடியவில்லை. ஆரியர்கள் கொலை வேள்வி செய்யும் நாகரிக முடையவர்கள்; தமிழர் உயிர்களிடம் இரக்கம் காட்டும் நாகரிகமுடையவர்கள் என் னும் கருத்தை வலியுறுத்தும் நோக்கமுடன் அக்கதை இணைக்கப்பட்டிருக்குமாயின் அதை நாம் பாராட்டுகிறோம்.

தோழர் பாரதி தாசன் கவியின் பெருமை, தமிழ் நாடு அறிந்தது; தமிழ் மக்களால் பாராட்டப்படுவது; தமிழ்ப் புலவர்களாற் போற்றப்படுவது. இந்நூலும் தமிழ் மக்க ளால் ஆர்வமுடன் ஆதரிக்கப்படும் என்பதில் நமக்கு ஐயுற வில்லை.

ஈரோடு,
14—3—41.

சாமி. சிதம்பரன்.

வெளியிடுவோர் முன்னுரை

கவிஞர் பாரதி தாஸன் அவர்களின் கவிதைகள் தமிழர்களை, இன்றைய நிலையினின்று அநாயாசமாக மேனிலைக்குத் தூக்கிச்செல்லும் சக்தியுடையவை.

'கலை' காலத்தின் நிலையை, அழகை, தேவையை, சித்திரித்த சித்திரம்—பாரதி தாஸன் அவர்களின் கவிதைகளின் வரி ஒவ்வொன்றும் அப்படி.

தமிழ் முன்னேற்றமே தமிழரின் முன்னேற்றமாகும். தமிழாலன்றித் தமிழரை முன்னேற்ற மடைவிப்பது என்பது, கடைக்காலில்லாது சுவர் நிலைக்கும் என்று கருதுவதாகும்.

இன்று இனிய நடையில், தமிழர்கள் எளிதில் சுவைக்கத்தக்க கற்பனை சகிதம் கவிதைகளை வளர்ப்பது, தமிழ் நாட்டை நேரான வழியில் முன்னேற்றுவிப்பதாகும்.

பாரதி தாஸன் அவர்களின் கவிதைகள், கவிதைகளால் அவ்வக்காலத்தில் வேண்டப்படும் பிரயோஜனத்தை யளிப்பன. அளித்தன. அளிக்கின்றன.

நம் காதில் கேட்கிறது கணீரென்று, பாரதி தாஸன் அவர்களை நோக்கித் தமிழ் நாடு "உங்கள் கவிதை தேவை" என்று கேட்கும் பேரொலி; கொஞ்சமாக அன்று; மெதுவாக அன்று; விரைவாக; அதிகமாக.

இந்த-நமது உணர்வின் விளைவே, வானம்பாடி நூற்பதிப்புக் கழகம் என்போம்.

'வானம்பாடி' முதலில் கவிஞர் எழுதித்தந்த "எதிர் பாராத முத்தம்" என்னும் நூலை வெளியிட்டிருக்கிறது.

நாம் தமிழர்களைத் தமிழர் தலைவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். வானம்பாடி நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்கு ஆதரவு தரும்படி.

காஞ்சீபுரம்
2—3—41

T. P. S. பொன்னப்பன்,
வானம்பாடி நூற்பதிப்புக்கழகம்.

ஆக்கியோன் முன்னுரை.

சுமார் 200 ஆண்டுகட்கு முன்னர் வாழ்ந்த கவிஞர்களில், குமரகுருபரர் ஒரு மகாகவி. பழய நூற்களில் அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறாகக் கற்பனை செய்திருப்பதுகூட, ரசமாயிருக்கிறது.

அத்தமிழ்க் கவிஞர் அளித்த நறுங் கவிதைகளையும், அத்தமிழரின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும், இச் சிறுநூல் தமிழ் நாட்டாருக்கு நினைவுறுத்துவதாக இருக்கட்டும்.

தமிழ்நாடு முன்போலில்லை; தமிழர்கள் தமிழ்க் கவிதைகள் கேட்கிறார்கள்; ரசிக்கிறார்கள். வேறு கடமையேற்றுள்ள நான், பாட்டு எழுத ஆசைப்பட்டதற்குக் காரணமும் இது தான்.

ஆனால், தமிழ் நாட்டார் கேட்பது வேறு; என் எழுத்துச் சுவையற்றது என்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்; கவிதை வழங்கும்படி, கவிஞர்க்கு இதை எழுதுவதன் மூலம் நான் விண்ணப்பம் செய்கிறேன்.

இந்நூலில் காணப்படும் "தொடுக்கும் கடவுள்" என்ற இனிய பாடல், குமர குருபரர் அருள். "ஐந்து பேரறிவும்" என்பது திருவிருத்தம்.

இதையும் வெளியிடத் துணிந்து, எனக்கு ஆதரவு காட்டும் "வானம்பாடி" நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்க்கு, எனது நன்றி உரியது.

பாரதி தாஸன்.

எதிர்பாராத முத்தம்.

க.

பெண்ணழகி தண்ணீர்த்துறைக்கு

அகவல்.

உலகம் விளக்கம் உறக், கீழ்த் திசையில்
மலர்ந்தது செங்கதிர்! மலர்ந்தது காலை!
வள்ளியூர் தன்னில் மறைநாய்கன் வீட்டுப்
புள்ளிமான் வெளியிற் புறப்பட்டதுவாம்!
நீலப் பூவிழி நிலத்தைநோக்கக்,
கோலச் சிற்றிடை கொடிபோல் துவளச்,
செப்புக் குடத்தில் இடது கை சேர்த்தும்,
அப்படி யிப்படி வலது கை யசைத்தும்
புறப்பட்ட மங்கை பூங்கொடி என்பவள்;
நிறப்பட் டாடை நெகிழ்ந்தது காற்றில்!
பாதச் சிலம்பு பாடிற்று! நிலாமுகம்
தேளம் சிந்திற்றும்! செவ்விதழ் மின்னிற்றும்!
பெண்ணழகி அன்னப் பேடுபோல் செல்கையில்,
வண்ணக் கலாப மயில்போல் மற்றொரு
வனிதை வழக்கப் படிவந்து சேர்ந்தாள்;
புனிதை அவள்பெயர். புனல்மொள்ளு தற்கும்
குளிப்ப தற்கும் சென்றார்
குளக்கரை நோக்கிக் கொஞ்சிப் பேசியே!

உ

நீராடு பெண்ணினத் தாரோடு,
பூங்கோதை!

அறுசீர் விருத்தம்.

வள்ளியூர்த் தென் புறத்து
வனசப் பூம் பொய்கை தன்னில்
வெள்ளநீர் தளும்ப, வெள்ள
மேலெலாம் முகங்கள், கண்கள்,
எள்ளுப் பூ நாசி, கைகள்
எழிலொடு மிதக்கப், பெண்கள்
தெள்ளு நீ ராடு கின்றார்,
சிரிக்கின்றார்! கூவு கின்றார்!

பச்சிலைப் பொய்கை யான
நீலவான் பரப்பில் தோன்றும்
கச்சித முகங்க ளென்னும்
கறையிலா நிலாக் கூட்டத்தை,
அச் சம யம் கி ழக்குச்
சூரியன் அறிந்து நாணி,
உச்சி ஏ றாது நின்றே
ஒளிகின்றான் நொச்சிக் குப்பின்!

படிகத்துப் பதுமை போன்றாள்
நீந்துவாள் ஒருத்தி! பாங்காய்
வடிகட்டும் அமுதப் பாட்டை
வானெலாம் இறைப்பாள் ஓர்பெண்!
கடிமலர் மீது மற்றோர்
கைம்மலர் வைத்துக் கிள்ளி,
மடி சேர்ப்பாள் மற்றொருத்தி!
வரும்; மூழ்கும் ஓர் பொன் மேனி!

புனலினை இறைப்பார்! ஆங்கே
பொத்தென்று குதிப்பார் நீரில்!
"எனைப்பிடி" என்று மூழ்கி
இன்னொரு புறம்போய் நிற்பார்!
புனைஉடை அவிழ்த்துப், பொய்கைப்
புனலினை மறைப்பார்! பூத்த
இனமலர் அழகு கண்டே
'இச்' சென்று முத்தம் ஈவார்.

மணிப்புனல் பொய்கை தன்னில்
மங்கைமார் கண்ணும், வாயும்,
அணிமூக்கும், கையும் ஆன
அழகிய மலரின் காடும்,
மணமலர்க் காடும் கூடி
மகிழ்ச்சியை விளைத்தல் கண்டோம்!
அணங்குகள் மலர்கள் என்ற
பேதத்தை அங்கே காணோம்!

பொய்கையில் மூழ்கிச், செப்பில்
புதுப்புனல் ஏந்திக், காந்த
மெய்யினில் ஈர ஆடை
விரித்துப், பொன் மணி இழைகள்
வெய்யிலை எதிர்க்கப்—பெண்கள்
இருவர் மூ வர்கள் வீதம்
கைவீசி மீள லுற்ருர்
கனிவீசும் சாலை மார்க்கம்!

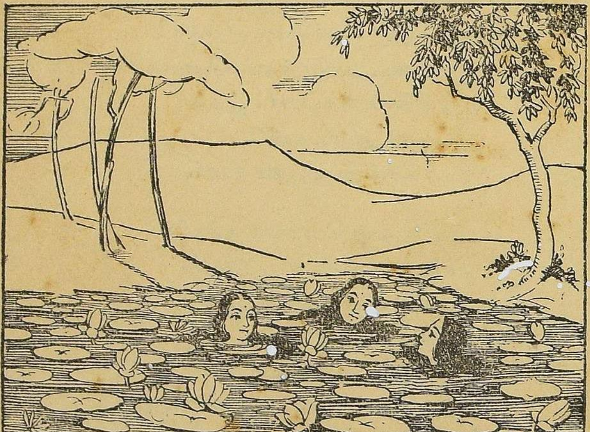

௫

பூங்கோதை—பொன் முடி.

எண்சீர் விருத்தம்.

பூங்கோதை வருகின்றாள் புனிதை யோடு!
பொன்முடியோ எதிர்பாரா விதமாய், முத்து
வாங்கப் போ கின்றான்அவ் வழியாய்! வஞ்சி,
வருவோனைத் தூரத்தில் பார்த்தாள்; அன்னோன்
பூங்கோதை யா என்று சந்தே கித்தான்!
போனவரு ஷம்வரைக்கும் இரண்டு பேரும்
வாங்காத பண்டமில்லை; உண்ணும் போது
மனம்வேறு பட்டதில்லை. என்ன ஆட்டம்!

அத்தான் என் றழைக்காத நேர முண்டா!
அத்தை மக ளைப்பிரிவா னுஅப் பிள்ளை!
இத்தனையும் இரு குடும்பப் பகையில் மூழ்கி
இருந்ததனை அவன் நினைத்தான்; அவள் நினைத்தாள்!
தொத்துகின்ற கிளிக்கெதிரில், அன்னோன் இன்பத்
தோளான மணிக்கிளையும் நெருங்க—மேலும்
அத்தாணி மண்டபத்து மார்பன் அண்டை
அழகிய பட் டத்தரசி நெருங்க லானாள்!

" என்விழிகள் அவ்விழியைச் சந்திக்குங்கால்
என்னவிதம் நடப்ப"தென யோசிப்பாள்பெண் ;
ஒன்றுமே தோன்றவில்லை ; நிமிர்ந்தே அன்னோன்
ஒளிமுகத்தைப் பார்த்திடுவாள் ; குனிந்து கொள்வாள் !
சின்னவிழி ஒளிபெருகும் ! இதழ் சிரிக்கும் !
திருத்தமுள்ள ஆடைதனைத் திருத்திக் கொள்வாள் !
" இன்னவர்தாம் என்அத்தான் " என்றே அந்த
எழிற்புனிதை யிடம்விரல் சுட் டாது சொன்னாள் !

பொன்முடியோ முகநிமிர்ந்து வானி லுள்ள
புதுமையெலாம் காண்பவன்போல் பூங்கோதை தன்
இன்பமுகம் தனைச் சுவைப்பான் கீழ்க்கண்ணாலே,
' இப்படியா !' என்று பெரு மூச்செறிந்தே,
" என்பெற்றோர் இவள் பெற்றோர் உறவுநீங்கி
இருப்பதனால் இவளென்னை வெறுப்பாளோ, நான்
முன்னிருந்த உறவுதனைத் தொடங்க லாமோ
முடியாதோ " என்று பல எண்ணி நைவான்.

எதிர்ப்பட்டார்! அவன் பார்த்தான்; அவளும் பார்த்தாள்.
இருமுகமும் வரிவடிவு கலங்கிப், பின்னர்,
முதல்இருந்த நிலைக்குவர, இதழ் சிலிர்க்க,
முல்லைதனைக் காட்டி, உடன் மூடி, மிக்க
அதிகரித்த ஒளிவந்து முகம் அளாவ,
அடிமூச்சுக் குரலாலே ஒரே நேரத்தில்
அதிசயத்தைக் காதலொடு கலந்த பாங்கில்
" அத்தான் "—" பூங்கோதை " என்றார் ! நின்றார் அங்கே.

வையம் சிலிர்த்தது. நற் புனிதை யேகி
மலைபோன்ற நீர்க்குடத்தை, ஒதுங்கிச் சென்று
" கையலுத்துப் போகு" தென்று மரத்தின் வேர்மேல்
கடிதுவைத்தாள் ; " அத்தான்நீர் மறந்தீர் என்று
மெய்யாக நான்நினைத்தேன் " என்றாள். அன்னோன்,
வெடுக்கென்று தான்அணைத்தான். "விடாதீர்" என்றாள்.
கை இரண்டும் மெய்யிறுக, இதழ்நி லத்தில்
கனஉதட்டை ஊன்றினான், விதைத்தான் முத்தம் !

உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரைக்கும் உள்ள
உடலிரண்டின் அணுவனைத்தும் இன்பம் ஏறக்,
கைச்சரக்கால் காணவொண்ணாப் பெரும்ப தத்தில்
கடையுகமட்டும் பொருந்திக் கிடப்ப தென்று
நிச்சயித்த மறுகணத்தில், பிரிய நேர்ந்த
நிலைநினைத்தார்; " அத்தான் " என்றழுதாள்! அன்னோன்,
" வைச்சேன் உன்மேல் உயிரைச் சுமந்துபோவாய் !
வரும்என்றன் தேகம். இனிப் பிரியா " தென்றான் !

" நீர்மொண்டு செல்லுபவர் நெருங்கு கின்றார் ;
நினைப்பாக நாளைவா " என்று சொன்னான்.
காரிகையாள் போகலுற்றாள் குடத்தைத் தூக்கிக் !
காலடிஒன் றெடுத்து வைப்பாள் திரும்பிப் பார்ப்பாள் !
ஓரவிழி சிவப்படைய, அன்னோன் பெண்ணின்
ஒய்யார நடையினிலே சொக்கி நிற்பான் !
" தூரம் " எனும் ஒருபாவி இடையில் வந்தான் ;
துண்டித்த தவர்இருநெஞ்சும் ! இதுதான் லோகம் !

ச

அவன் நினைவு.

அகவல்.

அன்று நடுப்பகல் உணவை அருந்தப்
பொன்முடி மறந்து போனான்! மாலையில்
கடைமேல் இருந்தான்; கணக்கு வரைதல்,
இடையில் வந்தோ ரிடம்நலம் பேசுதல்,
வணிகர் கொண்டு வந்த முத்தைக்
குணம்ஆ ராய்ந்து கொள்முதல் செய்தல்,
பெருலா பத்தொடு பெறத்தகும் முத்து
வரின்அதைக் கருத்தொடு வாங்க முயலுதல்,
ஆன இவற்றை அடுத்தநாள் செய்வதாய்
மோனத்திருந்தோன் முடிவு செய்து,
மந்தமாய்க் கிடந்த மாலையை அனுப்பி
வந்தான் வீடு! வந்தார் தந்தை!
தெருவின் திண்ணையிற் குந்தி
இருவரும் பேசி யிருந்தனர் இரவிலே!

பஃறொடை வெண்பா.

" விற்றமுதல் என்ன ? விலைக்கு வந்த முத்திலே
குற்றமில்லையே ? நீ கணக்குக் குறித்தாயா ?"
என்று வினவினன் தந்தை. இனியமகன்,
" ஒன்றும்நான் விற்கவில்லை; ஓர் முத்தும் வாங்கவில்லை;
அந்தி வியாபாரம் அது என்னமோ மிகவும்
மந்தமாயிற் " றென்றான். மானநாய்கன் வருந்திக்,
" காலையிலே நீ போய்க் கடையைத் திற! நான் அவ்
வேலனிடம் செல்கின்றேன் " என்று விளம்பினன்.
" நான்போய் வருகின்றேன் அப்பா ; நடைச்சிரமம்
ஏன் தங்கட்" கென்றான் இனிதாகப் பொன்முடியான்!
" இன்றுநீ சென்றதிலே ஏமாற்றப் பட்டாய்; நான்
சென்றால் நலமன்றோ " என்றுரைத்தான் சீமான்!
" தயவுசெய்து தாங்கள் தடைசெய்ய வேண்டாம் ;
வெயிலுக்கு முன்நான்போய் வீடுவரு வேன்"என்றான்.
" வேலன்முத் துக்கொடுக்க வேண்டும் ; அதுவன்றிச்
சோலையப்பன் என்னைவரச் சொல்லி யிருக்கின்றான் ;
ஆதலினால், நான்நாளை போவ தவசியம். நீ
ஏதும் தடுக்காதே" என்று முடித்தான் தந்தை!
ஒப்பவில்லை! மீறி உரைக்கும் வழக்கமில்லை!
அப்பா விடத்தில் அமுதை எதிர்பார்த்தான்!
அச்சமயம் சோறுண்ண அன்னை அழைத்திட்டாள் ;
நச்சுண்ணச் சென்றான் நலிந்து'

௫

பண்டாரத் தூது.

அறுசீர் விருத்தம்.

பகலவன் உதிப்ப தன்முன்
பண்டாரம் பூக்கொ ணர்ந்தான்.
புகலுவான் அயனி டத்தில்
பொன்முடி: "ஐயா, நீவிர்
சகலர்க்கும் வீடு வீடாய்ப்
பூக்கட்டித் தருகின் றீர்கள்;
மகர வீ தியிலே உள்ள
மறை நாய்கன் வீடும் உண்டே?

மறைநாய்கன் பெற்ற பெண்ணாள்,
மயில்போலும் சாயல் கொண்டாள்,
நிறை மதி முகத்தாள்; கண்கள்
நீலம் போல் பூத்திருக்கும்;
பிறைபோன்ற நெற்றி வாய்ந்தாள்;
பேச்செல்லாம் அமுதாய்ச் சாய்ப்பாள்;
அறையும் அவ் வணங்கை நீவிர்
அறிவிரா? அறிவி ராயின்,

சேதியொன் றுரைப்பேன் யார்க்கும்
தெரியாமல், அதனை அந்தக்
கோதைபால் நீவிர் சென்று
கூறிட ஒப்பு வீரா?
காதை என் முகத்தில் சாய்ப்பீர்!
கையினில் வராகன் பத்துப்
போதுமா?" என்று மெல்லப்
பொன்முடி புலம்பிக் கேட்டான்!

" உன் மாமன் மறைநாய்கன்தான்!
அவன் மகள் ஒருத்தி உண்டு;
தென்னம் பாளை பிளந்து
சிந்திடும் சிரிப்புக் காரி!
இன்னும் கேள் அடையாளத்தை;
இடை வஞ்சிக் கொடிபோல் அச்சம்!
நன்றாகத் தெரியும்! நானும்
பூஅளிப் பதும் உண் "டென்றான்.

" அப்பாவும் மாம னாரும்
பூனையும் எலியும் ஆவார்;
அப் பெண்ணும் நானும் மெய்யாய்
ஆவியும் உடலும் ஆனோம்!
செப்பேந்தி அவள் துறைக்குச்
செல்லுங்கால், சென்று காண
ஒப்பினேன்! கடைக்குப் போக
உத்தர விட்டார் தந்தை!

இமைநோக என்னை நோக்கி
இருப்பாள் கண் திருப்ப மாட்டாள்!
சுமைக் குடம் தூக்கி அந்தச்
சுடர்க் கொடி காத்திருந்தால்,
'நமக் கென்ன என் றிருத்தல்
ஞாயமா?' நீவிர் சென்றே
அமைவில் என் அசந்தர்ப்பத்தை
அவளிடம் நன்றாய்ச் சொல்லி,

சந்திக்க வேறு நேரம்
தயவு செய் துரைக்கக் கேட்டு
வந்திட்டால் போதும்! என்னைக்
கடையிலே வந்து பாரும்!
சிந்தையில் தெரிவாள்; கையால்
தீண்டுங்கால் உருவம் மாறி
அந்தரம் மறைவாள்; கூவி
அழும் போதும் அதையே செய்வாள்.

வையத்தில் ஆண்டு நூறு
வாழ நான் எண்ணினாலும்,
தையலை இராத்தி ரிக்குள்
சந்திக்க வில்லை யானால்,
மெய்யெங்கே? உயிர்தா னெங்கே?
வெடுக்கென்று பிரிந்து போகும்!
"உய்யவா? ஒழியவா?" என்
றுசாவியே வருவீர் என்றான்!

பண்டாரம் ஒப்பிச் சென்றான்
பொன்முடி பரிவாய்ப் பின்னும்
கண்டபூங் கோதை யென்னும்
கவிதையே நினைப்பாய், அன்னாள்
தண்டைக்கால் நடை நினைந்து
தான் அது போல் நடந்தும்,
ஒண்டொடி சிரிப்பை எண்ணி
உதடு பூத்தும் கிடப்பான்!

வலிய அங் கணைத்த தெண்ணி
மகிழ்வான்! அப்போது கீழ்ப்பால்
ஒலி கடல் நீலப் பெட்டி
உடைத் தெழுந்தது கதிர்தான்!
பலபல என விடிந்த
படியினால், வழக்க மாகப்
புலம் நோக்கிப் பசுக்கள் போகப்
பொன் முடி கடைக்குப் போனான்!

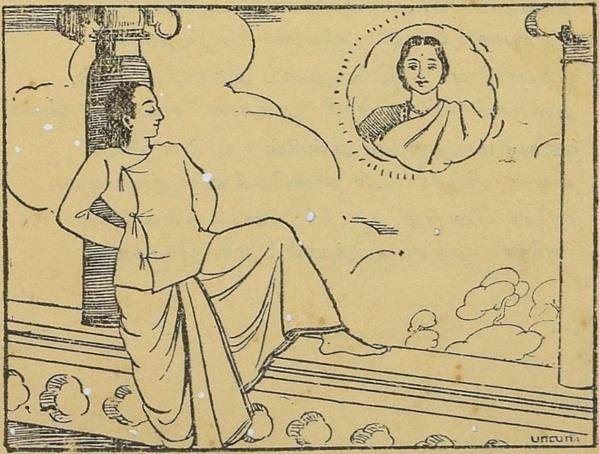

௬

நள்ளிருளில் கிள்ளை வீட்டிற்கு!

கலிவெண்பா

நீலம் கரைத்த நிறைகுடத்தின் உட்புறம்போல்
ஞாலம் கறுப்பாக்கும் நள்ளிருளில்—சோலை உதிர்
பூவென்ன மக்கள் துயில் கிடக்கும் போதில், இரு
ஜீவன்கள் மட்டும் திறந்தவிழி—ஆவலினால்
மூடா திருந்தனவாம்! முன்னறையில் பொன்முடியான்
ஆடா தெழுந்தான் அவள் நினைப்பால்!—ஓடைக்குள்
காலால் வழிதடவும் கஷ்டம்போல், தன் உணர்வால்
ஏலா இருளில் வழிதடவி—மேல் ஏகி,
வீட்டுத் தெருக்கதவை மெல்லத் திறந்திருண்ட
காட்டில் இரு கண்ணில்லான் போதல்போல்—பேட்டை
அகன்றுபோய், அன்னவளின் வீட்டினது தோட்டம்
புகும்வாசல் என்று புகுந்தான்—புகும் தருணம்
வீணையிலோர் தந்தி மெதுவாய் அதிர்ந்ததுபோல்,
ஆணழகன் என்றெண்ணி "அத்தான்" என்-றாள் நங்கை!
ஓங்கார மாய்த் தடவி அன்பின் உயர்பொருளைத்
தாங்கா மகிழ்ச்சியுடன் தான்பிடித்துப்-பூங்கொடியை
மாரோ டணைத்து, மணற்கிழங்காய்க் கன்னத்தில்
வேரோடு முத்தம் பறித்தான்! அந்—நேரத்தில்,

பின்வந்து சேர்த்துப் பிடித்தான் மறைநாய்கன்
பொன்முடியை! மங்கை புலன் துடிக்க—அன்பில்லா
ஆட்கள் சிலர் வந்தார். புன்னை அடிமரத்தில்
போட்டிறுகக் கட்டினர் பொன்முடியை!—நீட்டு
மிலா ரெடுத்து வீசும் மறைநாய்கன் காலில்
நிலாமுகத்தை ஒற்றி, நிமிர்ந்து,—கலாபமயில்
"அப்பா அடிக்காதீர்" என்றழுதாள். அவ்வமுதம்
ஒப்பாளைத், தள்ளி உதைக்கலுற்றான்—அப்போது
வந்து நின்ற தாயான வஞ்சிவடி வென்பாள்
சுந்தரியைத் தூக்கிப் புறம்போனாள்;—சுந்தரியோ
அன்னையின் கைவிலக்கி, ஆணழகிடம் சேர்ந்தே,
"என்னை அடியுங்கள்" என்றுரைத்துச்—சின்னவிழி
முத்தாரம் பாய்ச்ச, உதட்டின் முனை நடுங்க,
வித்தார லோகம் விலவிலக்க—அத்தானின்
பொன்னுடம்பில் தன்னுடம்பைப் போர்த்த படியிருந்தாள்.
பின்னும் அவன்கோபம் பெரிதாகி—அன்னார்
இருவரையும் இன்னற் படுத்திப், பிரித்தே
ஒருவனைக் கட்டவிழ்த் தோட்டித்,—திருவனைய
செல்விதனை வீட்டிற் செலுத்தி, மறைநாய்கன்
இல்லத்துட் சென்றான். இவன் செயலை—வல்லிருளும்
கண்டு சிரித்ததுபோல், காலை அரும்பிற்று!
"வண்டு விழிநீர் வடித்தாளே!—அண்டையில் என்
துன்பந் தடுக்கத் துடித்தாளே!—ஐயகோ;
இன்ப உடலில் அடி யேற்றாளே!—அன்புள்ள

காதலிக் கின்னும் என்ன கஷ்டம் விளைப்பாரோ!
மாது புவிவெறுத்து மாய்வாளோ!—தீதெல்லாம்
என்னால் விளைந்ததனால் என்னைப் பழிப்பாளோ!"
என்று, தன் துன்பத்தை எண்ணுமல்—அன்னுள்
நலமொன்றே பொன்முடியான் நாடி நடந்தான்
உலராத காயங்க ளோடு.

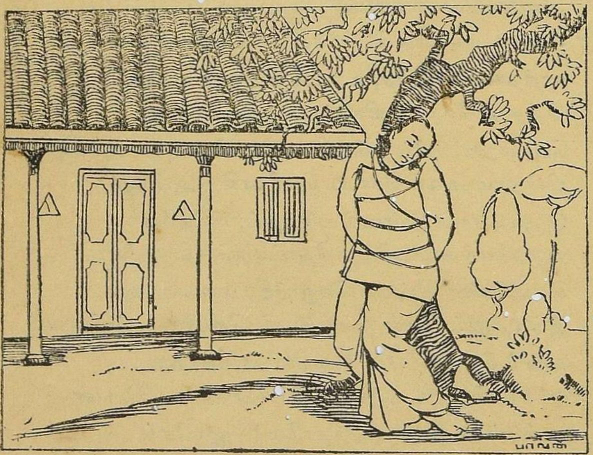

எ

பண்டாரத்தைக் கண்டாள் தத்தை.

அறுசீர் விருத்தம்.

பண்டாரம் இரண்டு நாளாய்ப்
பூங்கோதை தன்னைப் பார்க்கத்
திண்டாடிப் போனான்! அந்தச்
செல்வியும் அவ்வாறே யாம்!
வண்டான விழியால், அன்னாள்
சன்னலின் வழியாய்ப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தாள். பண் டாரம்
குறட்டினிற் போதல் பார்த்தாள்.

இருமினாள். திரும்பிப் பார்த்தான்!
தெருச்சன்னல் உள்ளிருந்தே,
ஒருசெந்தா மரை இதழ்தான்
தென்றலால் உதறல் போல,
வருக என் றழைத்த கையை
மங்கை கை என்றறிந்தான்.
"பொருளை நீர் கொள்க இந்தத்
திருமுகம் புனிதர்க்" கென்றே

பகர்ந்தனள், போவீர் போவீர்
எனச் சொல்லிப் பறந்தாள்! அன்னோன்,
மிகுந்த சந்தோஷத் தோடு
"மெல்லியே என்ன சேதி?
புகலுவாய்" என்று கேட்டான்.
"புகலுவ தொன்று மில்லை
அகன்று போ வீர்; எனக்கே
பாதுகாப் பதிகம்" என்றாள்.

"சரிசரி ஒன்றே ஒன்று
தாய் தந்தைமார் உன் மீது
பரிவுடன் இருக்கின் றாரா?
பகை யென்றே நினைக்கின்றாரா?
தெரியச்சொல்" என்றான். அன்னாள்
"சீக்கிரம் போவீர்" என்றாள்.
"வரும்படி சொல்ல வா உன்
மச்சானை" என்று கேட்டான்.

"விவரமாய் எழுதியுள்ளேன்
விரைவினிற் போவீர்" என்றாள்.
"அவரங்கே இல்லா விட்டால்
ஆரிடம் கொடுப்ப" தென்றான்.
"தவறாமல் அவரைத் தேடித்
தருவதுன் கடமை" என்றாள்.
"கவலையே உனக்கு வேண்டாம்
நான் உனைக் காப்பேன். மேலும்......"

என்றின்னும் தொடர்ந்தான். மங்கை,
" என் அன்னை வருவாளையா
முன்னர் நீர் போதல் வேண்டும்"
என்று தன் முகம் சுருக்கிப்
பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்துப்
பேதையும் நடுங்க லுற்றாள்.
" கன்னத்தில் என்ன" என்றான்.
" காயம்" என் றுரைத்தாள் மங்கை.

" தக்கதோர் மருந்துண்"டென்றான்.
" சரிசரி போவீர் " என்றாள்.
அக்கணம் திரும்பினாள்; பின்
விரல் கொடித் தவளைக் கூவிப்,
" பக்குவ மாய் நடக்க
வேண்டும்நீ " என்றான். பாவை,
திக்கென்று தீப் பிடித்த
முகங் காட்டச் சென் றொழிந்தான்.

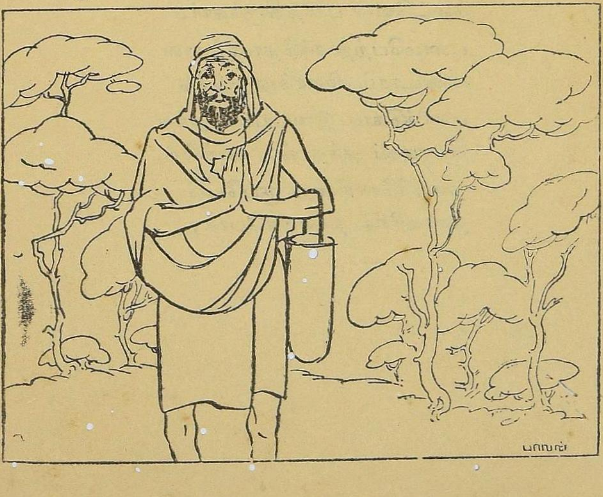

அ

அவள் எழுதிய திருமுகம்.

அறுசீர் விருத்தம்

பொன்முடி கடையிற் குந்திப்
புறத்தொழில் ஒன்று மின்றித்,
தன்மனத் துட்புறத்தில்
தகதக என ஒளிக்கும்
மின்னலின் கொடி நிகர்த்த
விசித்திரப் பூங்கோ தைபால்
ஒன்றுபட் டிருந்தான்! கண்ணில்
ஒளியுண்டு; பார்வை யில்லை!

கணக்கர்கள் அங்கோர் பக்கம்
கடைவேலை பார்த்திருந்தார்.
பணம்பெற்ற சந்தோஷத்தால்
பண்டாரம் விரைந்து வந்தே
மணிக்கொடி இடையாள் தந்த
திருமுகம் தந்தான்; வாங்கித்,
தணலிலே நின்றி ருப்போர்
தண்ணீரில் தாவுதல்போல்,

எழுத்தினை விழிகள் தாவ
இதயத்தால் வாசிக்கின்றான்.
"பழத்தோட்டம் அங்கே; தீராப்
பசிகாரி இவ்விடத்தில்!
அழத்துக்கம் வரும்படிக்கே
புன்னையில் உம்மைக் கட்டிப்
புழுத்துடி துடிப்பதைப் போல்
துடித்திடப் புடைத்தார் அந்தோ!

புன்னையைப் பார்க்குந் தோறும்
புலனெலாம் துடிக்கலானேன்!
அன்னையை, வீட்டி லுள்ள
ஆட்களை, அழைத்துத் தந்தை
என்னையே காவல் காக்க
ஏற்பாடு செய்து விட்டார்!
என் அறை தெருப் பக்கத்தில்
இருப்பது நானோர் கைதி!

அத்தான், என் ஆவி உங்கள்
அடைக்கலம்! நீர் மறந்தால்
செத்தேன்! இஃதுண்மை. இந்தச்
செகத்தினில் உம்மை அல்லால்
சத்தான பொருளைக் காணேன்!
சாத்திரம் கூறுகின்ற
பத்தான திசை பரந்த
பரம்பொருள் உயர் வென்கின்றார்.

அப்பொருள் உயிர்க்குலத்தின்
பேரின்பம் ஆவ தென்று
செப்புவார் பெரியார் யாரும்
தினந்தோறும் கேட்கின்றோமே!
அப்பெரி யோர்க ளெல்லாம்
—வெட்கமாய் இருக்கு தத்தான்—
கைப்பிடித் தணைக்கும் முத்தம்
ஒன்றேனும் காணார் போலும்!

கனவொன்று கண்டேன் இன்று:
காமாட்சி கோயி லுக்குள்
எனதன்னை, தந்தை, நான், இம்
மூவரும், எல்லா ரோடும்
தொனதொன என்று பாடித்
துதிசெய்து நிற்கும் போதில்,
எனதுபின் புறத்தில் நீங்கள்
இருந்தீர்கள் என்ன விந்தை!

காய்ச்சிய இரும்பா யிற்றுக்
காதலால் எனது தேகம்!
பாய்ச்சலாய்ப் பாயும் உம்மேல்
தந்தையார் பார்க்கும் பார்வை!
கூச்சலும் கிளம்ப, மேன்மேல்
கும்பலும் சாய்ந்த தாலே,
ஒச்சாமல் உம்தோள் என்மேல்
உராய்ந்தது சிலிர்த்துப் போனேன்!

பார்த்தீரா நமது தூதாம்
பண்டாரம் முக அமைப்பை ?
போர்த்துள்ள துணியைக் கொண்டு
முக்காடு போட்டு, மேலே
ஓர் துண்டால் கட்டி, மார்பில்
சிவ லிங்கம் ஊச லாட,
நேரினில், விடியு முன்னர்
நெடுங்கையில் குடலை தொங்க,

வருகின்றார் ; முகத்தில் தாடி
வாய்ப்பினைக் கவனித் தீரா?
பரிவுடன் நீரும் அந்தப்
பண்டார வேஷம் போடக்
கருதுவி ரா என் அத்தான் ?
கண்ணெதிர் உம்மைக் காணும்
தருணத்தைக் கோரி, என்றன்
சன்னலில் இருக்கவா நான் ?

அன்னையும் தந்தை யாரும்
அறையினில் நம்மைப் பற்றி
இன்னமும் கட்சி பேசி
இருக்கின்றார் ; உம்மை அன்று
புன்னையில் கட்டிச் செய்த
புண்ணிய காரியத்தை
உன்னத மென்று பேசி
உவக்கின்றார் வெட்க மின்றி !

குளிர்புனல் ஓடையே, நான்
கொதிக்கின்றேன் இவ்விடத்தில்!
வெளியினில் வருவ தில்லை
வீட்டினில், கூட்டுக் குள்ளே
கிளியெனப் போட்டடைத்தார்
கெடுநினைப் புடைய பெற்றோர்!
எளியவள் வணக்கம் ஏற்பீர்!
இப்படிக் குப் பூங் கோதை."

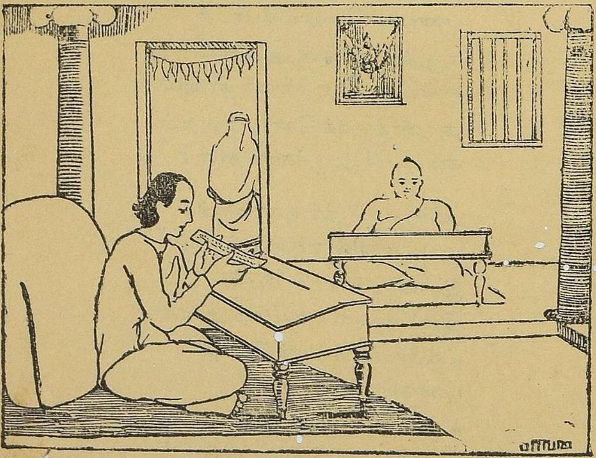

௬

நுணுக்க மறியாச் சணப்பன்.

அறுசீர் விருத்தம்.

பொன்முடி படித்த பின்னர்ப்
புன்சிரிப் போடு சொல்வான் ;
" இன்றைக்கே இப்போதே ஓர்
பொய்த் தாடி எனக்கு வேண்டும்.
அன்னதனோடு மீசை
அசல் உமக்குள்ள தைப்போல்
முன்னே நீர் கொண்டு வாரும்
முடிவுசொல் வேன் பின்" என்றான்.

கணக்கர்கள் அவன் சமீபம்
கை கட்டி ஏதோ கேட்க
வணக்கமாய் நின்றி ருந்தார் ;
வணிகர்சேய் கணக்கர்க் கஞ்சிச்
சணப்பன் பண் டாரத் தின்பால்
சங்கதி பேச வில்லை.

நுணுக்கத்தை அறியா ஆண்டி
பொன்முடி தன்னை நோக்கி,

" அவள் ஒரு வெள்ளை நூல்போல்
ஆய் விட்டாள்" என்று சொன்னான்.
" அவுஷதம் கொடுக்க வேண்டும்
அடக்"கென்றான் செம்மல்! பின்னும்,
" கவலை தான் அவள் நோய் " என்று
பண்டாரம் கட்ட விழ்த்தான்.
" கவடில்லை உன் தாய்க்" கென்று
கவசம் செய் ததனைமூடிக்,

கணக்கரே என்நிற் கின்றீர்
பின்வந்து காண்பீர் என்றான்.
கணக்கரும் போக லானார் ;
கண்ட அப் பண்டா ரந்தான்,
அணங்குக்கும் உனக்கும் வந்த
தவருக்குந் தானே என்றான்.
குணமிலா ஊர்க் கதைகள்
கூறுதீர் என்று செம்மல்,

பண்டாரந் தனைப் பிடித்துப்
பரபர எனஇ ழுத்துக்
கொண்டேபோய்த் தெருவில் விட்டுக்,
" குறிப்பறி யாமல் நீவிர்
குண்டானிற் கவிழ்ந்த நீர்போல்
கொட்டாதீர் " என்றான். மீண்டும்
பண்டாரம், கணக்கர் தம்மைப்
பார்ப்பதாய் உள்ளே செல்ல,

பொன்முடி "யாரைப் பார்க்கப்
போகின்றீர்?" என்று கேட்டான்.
"பொன்முடி, உனக்கும் அந்தப்
பூங்கோதை தனக்கும், மெய்யாய்
ஒன்றும் சம்பந்த மில்லை
என்று போய் உரைக்க எண்ணம்"
என்று பண்டாரம் சொன்னான்.
பொன்முடி இடை மறித்தே,

பண்டாரம் அறியத் தக்க
பக்குவம் வெகுவாய்க் கூறிக்,
கண்டிடப் பூங்கோதை பால்
காலையில் போக எண்ணங்
கொண்டிருப் பதையும் கூறிப்,
பிறரிடம் கூறி விட்டால்
உண்டாகும் தீமை கூறி
உணர்த்தினன் போனன் ஆண்டி.

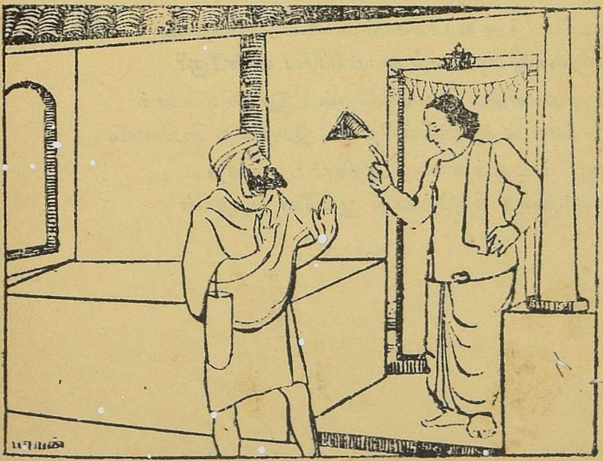

௰

விடியுமுன் துடியிடை.

எண்சீர் விருத்தம்.

சேவலுக்கும் இன்னுமென்ன தூக்கம்? இந்தத்
தெருவார்க்கும் பொழுது விடிந் திட்ட சேதி
தேவை இல்லை போலும்! இதை நான் என் தாய்க்குச்
செப்புவதும் சரியில்லை. என்ன கஷ்டம்!
பூவுலகப் பெண்டிரெலாம் இக்கா லத்தில்
புதுத்தினுசாய்ப் போய்விட்டார்! இதெல்லாம் என்ன!
ஆவலில்லை இல்லறத்தில்! விடியும் பின்னால்;
அதற்கு முன்னே எழுந்திருந்தால் என்ன குற்றம்!

விடியுமுன்னே எழுந்திருத்தல் சட்டமானால்
வீதியில் நான் இந்நேரம், பண்டா ரம்போல்
வடிவெடுத்து வரச்சொன்ன கண்ணாளர்தாம்
வருகின்றா ரா வென்று பார்ப்பே னன்றோ?
துடிதுடித்துப் போகின்றேன்! இரவிலெல்லாம்
தூங்காமல் இருக்கின்றேன். இவற்றை யெல்லாம்
ஒடிபட்ட சுள்ளிகளா அறியும்? என்றே
உலகத்தை நிந்தித்தாள் பூங்கோ தைதான்

தலைக்கோழி கூவிற்று! முதலில் அந்தத்
தையல்தான் அதைக்கேட்டாள். எழுந்திருந்தாள்.
கலைக்காத சாத்துபடிச் சிலையைப் போலே
கையோடு செம்பில் நீர் ஏந்தி ஓடி,
விலக்கினாள் தாழ்தன்னை! வாசல் தன்னை
விளக்கினாள் நீர் தெளித்து! வீதி நோக்கக்,
குலைத்தொரு நாய் அங்கே! சரிதான் அந்தக்
கொக்கு வெள்ளை மேல் வேட்டிப் பண்டாரந்தான்,

என்று மனம் பூரித்தாள். திருவிழாவே
எனமகிழ்ச்சி செய்ய நீ வாவா என்று
தன்முகத்தைத் திருப்பாமல் பார்த்திருந்தாள்.
சணப்பனா? குணக்குன்றா? வருவதென்று
தன் உணர்வைத் தான் கேட்டாள்! ஆளன் வந்தான்!
தகதகெனக் குதித்தாடும் தனது காலைச்
சொன்னபடி கேள் என்றாள். பூரிப்பெல்லாம்
துடுக்கடங்கச் செய்துவிட்டாள். "அத்தான்" என்றாள்;

"ஆம்" என்றான். நடைவீட்டை அடைந்தார்! அன்னை
அப்போது பால் கறக்கத் தொடங்குகின்றாள்.
தாமரை போய்ச் சந்தனத்தில் புதைந்ததைப்போல்
தமிழ்ச்சுவடிக் கன்னத்தில், இதழ் உணர்வை
நேமமுறச் செலுத்தி நறுங் கவிச் சுவைகள்
நெடுமூச்சுக் கொண்டமட்டும் உறுஞ்சி நின்று
மாமியவள் பால்கறந்து முடிக்க, இங்கு
மருமகனும் இச்சென்று முடித்தான் முத்தம்!

பூமுடித்த பொட்டணத்தை வைத்துச் சென்றான்.
பூங்கோதை குழல் முடித்துப் புகுந்தாள் உள்ளே !
நீ முடித்த வேலையென்ன என்றாள் அன்னை !
நெடுங்கயிற்றைத் தலைமுடித்துத் தண்ணீர் மொண்டேன் ;
ஆ முடித்த முடியவிழ்த்துப் பால் கறந்தீர் ;
அதைமுடித்தீர் ; நீர் தெளித்து முடித்தேன். இன்னும்
ஈ முடித்த தேன்கூட்டை வடித்தல் போலே
எனை வருத்தாதீர் என்றாள். அறைக்குள் சென்றாள்.

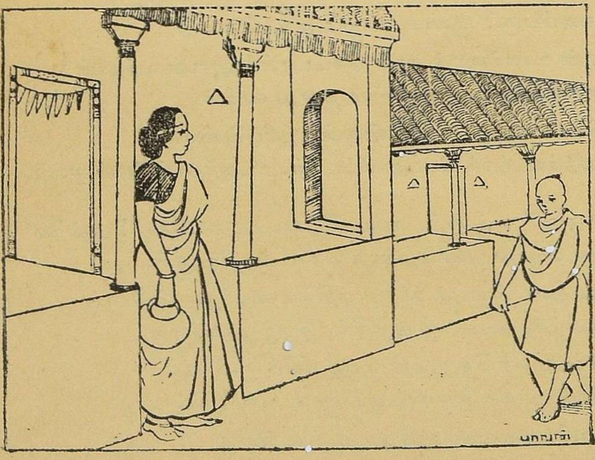

௰க

அறையிலிருந்து அம்பலத்தில்.

அகவல்.

"ஒரு நாள் இரவில் உம்ளச மானின்
அருமைப் பிள்ளை, ஐயோ பாவம்
பட்ட பாடு பருத்திப் பஞ்சுதான்
பட்டி ருக்குமா? பட்டிருக் காதே!"
என்று கூறினன் இரிசன் என்பவன்.
"என்ன" என்றான் பொன்னன் என்பவன்.
இரிசன் என்பவன் சொல்லுகின்றான்;
"பரிசம் போட்டுப் பந்தலில் மணந்த
மாப்பிளை பொன்முடி! மணப்பெண் பூங்கோதை!
சாப்பாடு சமைத்துச் சாப்பிடுவது போலப்
புன்னை அடியில் பூரிப்பு முத்தம்
தின்றுகொண்டிருந்தார்! திடீரென் றெசமான்,
பிடித்துக் கட்டினர் பிள்ளையாண்டானை!
அடித்தார் மிலாரால்! அழைத்தார் என்னை!
அவிழ்த்து விட்டபின் அவதியோ டோடினன்!"
என்றது கேட்ட பொன்னன் உடனே
சொன்னதை யெல்லாம் தோளில் முடிந்து,
மான நாய்கன் தன்னிடம்
போனன் விரைவில் புகல்வதற்கே!

௰உ

பெற்ருேர் பெருந்துயர்.

பஃறொடை வெண்பா.

விளக்குவைத்து நாழிகை ஒன் றுயிற்று. மீசை
வளைத்துமே லேற்றி அந்த மான நாய்கன் வந்தான்,
"அன்னம்" என்று கூவினுன் அன்னேன் மனைவிதனை;
"என்ன" என்று கேட்டே எதிரில்வந்து நின்றிருந்தாள்!
"பையன் வெறிபிடித்த பாங்காய் இருக்கின்றுன்.
செய்வதின்ன தென்று தெரியவில்லை. பெட்டியண்டை
உட்கார்ந்தால் உட்கார்ந்த வண்ணமாம். ஓலைதனைத்
தொட்டுக் கணக்கெழுதித் தோதாய் விலைபேசி
வாரம் இரண்டா யினவாம். இது என்ன
கோரம்!" எனக்கூறிக் குந்தினுன் பீடத்தில்!
அச்சமயம் பொன்னன் அருகில் வந்து நின்றுமே
அச்ச மயமாக "ஐயா" எனக்கூவிப்,
பொன்முடியான் பூங்கோதை வீட்டுக்குப் போனதையும்,
புன்னை மரத்தடியில் கட்டிப் புடைத்ததையும்,
சொல்லி முடித்திட்டான். அன்னம் துடித்தழுதாள்.
"நல்லது நீ போ பொன்னு" என்று நவின்று, பின்,
மானநாய் கன்தான் மனத்துயரம் தாங்காமல்
"தான தருமங்கள் நான்செய்து பெற்ற பிள்ளை,

ஏன்என் றதட்டாமல் இன்றுவரைக் கும்சிறந்த
வானமுதம் போல வளர்ந்த அருமை மகன்,
வெள்ளை உடுத்தி வெளியிலொரு வன் சென்றால்
கொள்ளிக் கண் பாய்ச்சும் கொடிய உலகத்தில்
வீட்டில் அரசநலம் வேண்டுமட்டும் கொள்ளப்பா
நாட்டில் நடக்கையிலே நட்ட தலையோடு
செல்லப்பா என்று சிறக்க வளர்த்தபிள்ளை,
கொல்லைப் புறத்தில் கொடுமைபல பட்டானே"
என்று பலவாறு சொல்லி இருக்கையிலே,
நின்றெரியும் செந்தீயில் நெய்க் குடமும் சாய்ந்ததுபோல்,
பண்டாரம் வந்து பழிப்பதுபோல் பல்லிளிக்கக்
கண்ட அந் நாய்கன் கடிந்த மொழியாக
"நில்லாதே போ" என்றான். "என்னால் நிகழ்ந்ததில்லை.
சொல்லென்று தங்கள்பிள்ளை சொன்னபடி போய்சொன்னேன்
பூங்கோதை ஓலைதந்து போய்க்கொடு என்றாள்; அதனை [ன்
வாங்கிவந்து பிள்ளை வசம்சேர்த்தேன் வேறென்ன"
என்றுரைத்தான் பண்டாரம்! கேட்டான் இதை நாய்கன்.
"சென்றதற்குக் கூலிஎன்ன சேர்ந்த துனக்"கென்றான்.
"பத்து வராகன் பணம் கொடுத்த தாகவும்
முத்துச் சரத்தைஅவள் மூடித்தந் தாள் எனவும்
எந்த மடையன் இயம்பினான் உங்களிடம்?
அந்தப் பயலை அழைபுங்கள் என்னிடத்தில்!
தாடி ஒன்று கேட்டான். எனக்கென்ன! தந்ததுண்டு
மூடிமுக் காடிட்டு மூஞ்சியிலே தாடிஒட்டி,

நான்போதல் போல நடந்தான் அவளிடத்தில்,
மான்வந்தாற் போல்வந்து வாய்முத்தம் தந்துவிட்டுப்
போய்விட்டாள் வீட்டுக்குள் பூங்கோதை; மெய்க்காதல்
ஆய்விட்டாள் பொன்முடிமேல்! அப்பட்டம்! பொய்யல்ல!"
என்று பண்டாரம் இயம்பவே, நாய்கனவன்
நன்று தெரிந்துகொண்டேன் நான்சொல்வதைக் கேட்பாய்
"என்னைநீ கண்டதாய் என்மகன்பால் சொல்லாதே;
அன்னவனை நானோ அயலூருக் குப்போகச்
சொல்ல நினைக்கின்றேன். அன்னவன்பால் சொல்லாதே
செல்லுவாய்" என்றுரைத்தான்; பண்டாரம் சென்றுவிட்டான்.
பண்டாரம் போனவுடன் நாய்கன் பதைபதைத்துப்
பெண்டாட்டி தன்னைப் பெரிதும் துயரமுடன்,
"அன்னம் இதைக்கேள்! அவனை வடதேசம்
சென்றுமுத்து விற்றுவரச் செப்ப நினைக்கின்றேன்;
நாளைக்கு முத்து வணிகர்கள் நாற்பதுபேர்
தோளில் சுமந்தும் பொதிமாடு தூக்கவைத்தும்
முத்துவிற்கப் போகின்றார். நம்பொன் முடியையும்
ஒத்தனுப்பி விட்டால் குறைகள் ஒழிந்துவிடும்;
கொஞ்சநாள் சென்றால் மறப்பான். குளறுபடி
நெஞ்சில் அவள்மயக்கம் நீங்கும் எனச்சொன்னான்.
அன்னம் துயரில் அழுந்திக் கரையேறிச்
சொன்னது நன்றென்றாள் துணிந்து.

இல்லையென்பான் தொல்லை.

அறுசீர் விருத்தம்.

பொன்முடி கடையி னின்று
வீட்டுக்குப் போகும் போது,
தன்னெதிர்ப் பண்டா ரத்தைப்
பார்த்தனன் "தனியாய் எங்கே
சென்றனிர்" என்று கேட்டான்.
பண்டாரம் செப்பு கின்றான்:
"உன் தந்தை யாரும், நானும்
ஒன்றுமே பேச வில்லை.

அவளுக்கும் உனக்கு முள்ள
அந்தரங் கத்தை யேனும்,
அவன் உன்னை மரத்தில் கட்டி
அடித்ததை யேனும், காதற்
கவலையால் கடையை நீதான்
கவனியா மையை யேனும்,
அவர் கேள்விப் படவே இல்லை
அதற் கவர் அழவு மில்லை.

நாளைக்கே அய லூர்க் குன்னை
அனுப்பிடும் நாட்ட மில்லை ;
கேளப்பா தாடிச் சேதி
கேட்கவும் இல்லை" என்றான்.

ஆளனும் பொன்மு டிக்கோ
சந்தேகம் அதிக ரிக்கக்,
கோளனும் பண்டா ரத்தின்
கொடுமையை வெறுத்துச் சென்றான்.

எதிர் பாராப் பிரிவு.

எண்சீர் விருத்தம்.

பொதி சுமந்து மாடுகளும் முன்னே போகப்
போகின்றார் வடதேசம் வணிகர் பல்லோர்!
அதிசயிக்கும் திருமுகத்தான், பூங்கோ தைபால்
ஆவிவைத்தோன், பொன்முடியான் அவர்களோடு
குதிகாலைத் தூக்கி வைக்கத் துடித்துக், காதல்
கொப்பளிக்கும் மனத்தோடு செல்ல லுற்றான்.
மதிமுகத்தாள் வீடிருக்கும் மகரவீதி
வந்து நுழைந் ததுமுத்து வணிகர் கூட்டம்.

வடநாடு செல்கின்ற வணிகர்க் கெல்லாம்
மங்கையரும் ஆடவரும் வீதி தோறும்,
“இடரொன்றும் நேராமல் திரும்ப வேண்டும்”
என்றுரைத்து வாழ்த்த லுற்றார்! மாடிமீது,
சுடர்ஒன்று தோன்றிற்றுப் பொன்மு டிக்குத்
துயர்ஒன்று தோன்றிற்றுக், கண்ணீர் சிந்த,
அடர்கின்ற பூங்கொடியை விழிக் குறிப்பால்,
“அன்பேநீ விடைகொடுப்பாய்” என்று கேட்டான்!

எதிர்பார்த்த தில்லையவள் வடநா டென்னும்
எமலோகத் துக் கன்பன் செல்வா னென்றே!
அதிர்ந்த தவள் உள்ளந்தான்! பயணஞ் செல்லும்
அணிமுத்து வணிகரோடு கண்ட போது,
விதிர்விதிர்த்த மலர்மேனி வியர்த்துப் போக
வெம்பினாள்; வெடித்துவிடும் இதயந்தன்னைப்
புது மலர்க்கை யால் அழுத்தித், தலையில் மோதிப்,
புண்ணுளத்தின் செந்நீரைக் கண்ணாற் பெய்தாள்!

விடைகேட்கும் பொன்முடிக்குத், திடுக்கிட் டஞ்சும்
விழிதானா? விழியொழுகும் நீர்தானா? பின்,
இடைஅதிரும் அதிர்ச்சியா? மனநெருப்பா?
எதுவிடை? பொன்முடி மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும்
கடைவிழியால் மாடியிலே கனிந்திருக்கும்
கனிதன்னைப் பார்த்துப்பார்த் தகன்றான். பாவை
உடைந்து விழுவாள், எழுவாள், அழுவாள் கூவி!
“உயிரேநீர் பிரிந்தீரா” என்று சோர்வாள்!

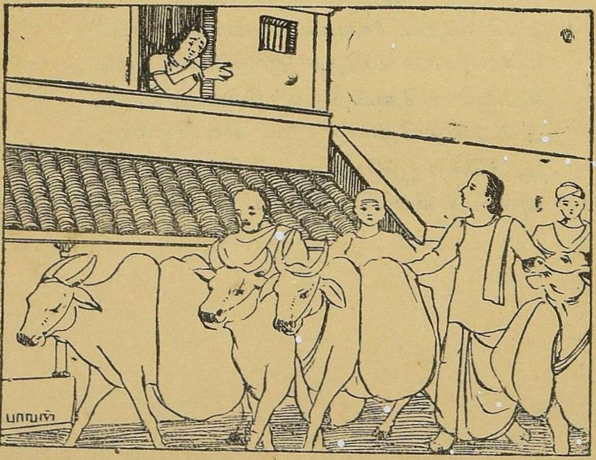

அழுதிடுவாள் முழுமதியாள்.

எண்சீர் விருத்தம்.

"இங்கேதான் இருக்கின்றார் ஆதலாலே
இப்போதே வந்திடுவார் என்று கூறி
வெங்காதல் பட்டழியும் என் உயிர்க்கு,
விநாடி தொறும் உரைத்துரைத்துக் காத்து வந்தேன்.
இங்கில்லை; அடுத்த ஊர் தனிலு மில்லை;
இரு மூன்று மாதவழித் தூரமுள்ள
செங்கதிரும் கதிமாறிக் கிடக்கும் டில்லி
சென்றுவிட்டார்; என் உயிர்தான் நிலைப்ப துண்டோ?
செழுங்கிளையில் பழம்பூப்போல், புதரில் குந்தும்
சிட்டுப்போல், தென்னையிலே ஊசலாடி
எழுந்தோடும் கிள்ளை போல், எனதுடம்பில்
இனிய உயிர் ஒருகணத்தில் பிரிதல் உண்மை!
வழிந்தோடி வடக்கினிலே பாயும் இன்ப
வடிவழகின் அடிதொடர்வ தென்ற எண்ணக்
கொழுந்தோடி, எனதுயிரை நிலைக்கச் செய்க!
"கோமானை பிரிந்தீரா?" எனத்துடித்தாள்.

தாய்வயிற்றி னின்று வந்த மானின் கன்று
தள்ளாடும்; விழும்; எழும்; பின் நிற்கும்; சாயும்.
தூய் வசனப் பூங்கோதை அவ்வாறுனுள்!
தோளசந்து தாளசந்து, மாடிவிட்டுப்
பாய்விரிந்து கிடக்குந்தன் அறைக்கு வந்து
படுத்திருந்தாள். அவளெதிரில் கூடந்தன்னில்,
நாய்கிடந்து குலைப்பதுபோல், கழுதைக் கூட்டம்
நாவறளக் கத்துதல்போல் பேச லுற்ருர்:

வடநாடு செல்கின்ருன் அந்தப் பையன்,
உருப்படான்! வயதென்ன! நடத்தை மோசம்!
நடப்பானு? தூரத்தைச் சமாளிப்பானு?
நான்நினைக்க வில்லையென்று மகிழ்ச்சி கொண்டு
திடமுடனே வஞ்சிவடி வுரைத்து நின்ருள்.
சிரிப்போடும் சினத்தோடும், "இதனைக் கேளாய்
வடக்கென்ருல் சாக்காடென் றேதான் அர்த்தம்!
மாளட்டும்!" என்றுரைத்தான் மறைநாய்கன் தான்.

வெள்ளீயம் காய்ச்சிப் பூங்கோதை காதில்
வெடுக்கெனவே ஊற்றியதால் அந்த மங்கை,
கள்ளீயும் பாளைபோல் கண்ணீர் விட்டுக்,
கடல்நீரில் சுருப்போலப் படுக்கை தன்னில்
துள்ளி, உடல் துவள்வதன்றித், தந்தை தாயார்
துடுக்குமொழி அடக்குதற்கு வாய்தானுண்டா?
தள்ள ஒண்ணு முடிவொன்று கண்டாள் அங்குத்
தனியகன்ற காதலன்பால் செல்வ தென்றே.

எந்நாளோ!

பஃறொடை வெண்பா.

பாராதுசென்ற பகல், இரவு, நாழிகையின்
ஈராயி ரத்தில்ஒன்றும் இல்லை எனும்படிக்குத்
தூங்கா திருக்கின்றேன். தொண்ணூறு நாள்கடந்தேன்.
தூங்குதல் எந்நாள்? துணைவரைக் காண்பதெந்நாள்?
கண்டவுடன் வாரி அணைத்துக் கண்ணுட்டியென்று
புண்பட்ட நெஞ்சைப் புதுக்குவார் அப்பெருமான்
அன்பு நிலையம் அடையும்நாள் எந்நாளோ?
என்புருகிப் போகின்றேன்; ஈடேற்றம் எந்நாளோ?
கண்ணிற் கருவிழியும் கட்டவிழும் செவ்வுதடும்
விண்மின்னொளிபோல் வீசும் சிரிப்பு விருந்துண்டு,
தோளின் மணிக்கிளையைச் சுற்றும் கொடியாகி,
ஆளன் திருவருளுக் காளாதல் எந்நாளோ?
என்ன செயக்கடவேன் என்னருமைக் காதலரை
இன்னே நான் அள்ளி எடுத்துச் சுவைப்பதற்கே?
ஊரின் வணிகர் உடன்போகக் காத்திருந்தேன்
யாரும் புறப்படவே இல்லை இதுஎன்ன?

என்று பலவா றழுதாள். பின் அவ்விரவில்
சென்றுதன் தோட்டத்திற் சேர்ந்தாள். அப்புன்னைதனைக்
கோதைகண்டாள். தன்னுட் குலையதிர்ந்தாள். தாங்காத
வாதைகண்டாள். ஓடி மரத்தைத் தழுவித்தன்
கூந்தல் அவிழக் குளிர்விழியில் நீர்பெருக,
ஆந்தைபோல் தந்தை அலறி மிலாரெடுத்துப்
பொன்னுடம்பு நோகப் புடைக்க, அவ ரைப்பிணித்த
புன்னை இதுதான்! புடைத்ததுவும் இவ்விருள்தான்!
தொட்டபோ தெல்லாம் சுவையேறும் நல்லுடம்பை—
விட்டபோ தின்ப வெறிஎடுக்கும் காதல்மெய்யைக்—
கட்டிவைத்த காரணத்தால், புன்னைநீ காரிகைநான்,
ஒட்டுறவு கொண்டுவிட்டோம். தந்தை ஒருபகைவன்!
தாயும் அதற்குமேல்! சஞ்சலந்தான் நம்கதியோ?
நோயோ உணவு? நாம் நூறாண்டு வாழ்வோமோ?
சாதல் நமைமறக்கத் தானென்ன காரணமோ!
ஏதோ அறியேன் இனி.

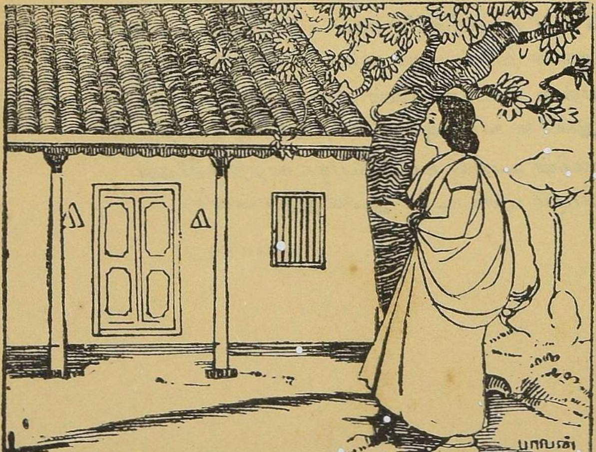

கஎ

ஆசைக்கொரு பெண்.

அறுசீர் விருத்தம்.

புன்னையில் அவளு டம்பு
புதைந்தது! நினைவு சென்று,
கன்னலின் சாறு போலக்
கலந்தது செம்ம லோடு!
சின்னதோர் திருட்டு மாடு
சென்றதால், அதைப் பிடித்துப்
பொன்னன்தான் ஓட்டி வந்தான்;
புன்னையில் கட்டப் போனான்.

கயிறோடு மரத்தைத் தாவும்
பொன்னனின் கையில், தொட்டுப்
பயிலாத புதிய மேனி
பட்டது. சட்டென் றங்கே
அயர்கின்ற நாய்களைப் போய்
அழைத்தனன், நாய்கன் வந்தான்.
மயில்போன்ற மகளைப், புன்னை
மரத்தொடு மரமாய்க் கண்டான்.

குழந்தாய் என் றழைத்தான். வஞ்சி
வடிவினைக் கூவி, "அந்தோ,
இழந்தாய்நீ உனது பெண்ணை!"
என்றனன். வஞ்சி தானும்,
முழந்தாளிட் டழுது, பெண்ணின்
முடிமுதல் அடிவ ரைக்கும்
பழஞ்சீவன் உண்டா என்று
பதைப்புடன் தடவிப் பார்த்தாள்.

"அருமையாய்ப் பெற்றெ டுத்த
ஆசைக்கோர் பெண்ணே!" என்றும்,
அருவிநீர் கண்ணீ ராக
அன்னையும் தந்தையும், "பொற்
றிருவிளக் கனையாய்!" என்றும்
செப்பியே, அந்தப் புன்னைப்
பெருமரப் பட்டை போலப்
பெண்ணினைப் பெயர்த்தெ டுத்தார்!

கூடத்தில் கிடத்தி னார்கள்
கோதையை! அவள் முகத்தில்
மூடிய விழியை நோக்கி
மொய்த்திருந் தார்கள். அன்னாள்
வாடிய முகத்தில், கொஞ்சம்
வடிவேறி வருதல் கண்டார்.
ஆடிற்று வாயிதழ் தான்!
அசைந்தன கண்ணி மைகள்!

எழில்விழி திறந்தாள். "அத்தான்"
என்றழைச் செறிந்தாள்! கண்ணீர்
ஒழுகிடப், பெற்றோர் தம்மை
உற்றுப் பார்த்தாள். கவிழ்ந்தாள்.
தழுவிய கைகள் நீக்கிப்,
பெற்றவர் தனியே சென்றார்.
பழமைபோல் முணு முணுத்தார்;
படுத்தனர்; உறங்கி னார்கள்.

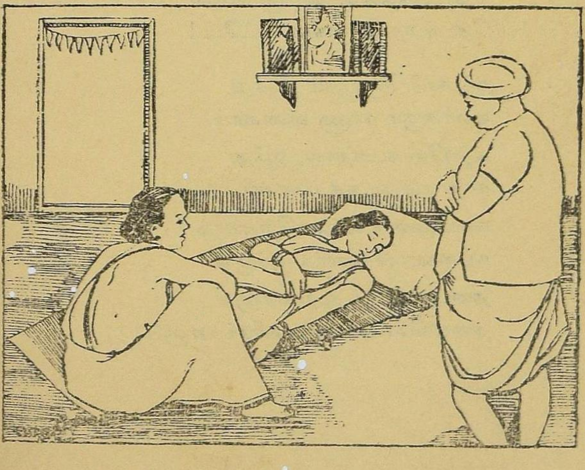

பறந்தது கிள்ளை.

அறுசீர் விருத்தம்.

விடியுமுன் வணிகர் பல்லோர்
பொதிமாட்டை விரைந்தே ஓட்டி
நடந்தனர் தெருவில். காதில்
கேட்டனள் நங்கை. நெஞ்சு
திடங்கொண்டாள்; எழுந்தாள். வேண்டும்
சில ஆடை, பணம், எடுத்துத்
தொடர்ந்தனள் அழகு மேனி
தோன்றுமல் முக்கா டிட்டே!

வடநாடு செல்லும் முத்து
வணிகரும் காணு வண்ணம்
கடுகவே நடந்தாள், ஐந்து
காதமும் கடந்த பின்னர்,
நடைமுறை வரலா றெல்லாம்
நங்கையாள் வணிக ருக்குத்
தடையின்றிக் கூற லானுள்
தயை கொண்டார் வணிகர் யாரும்.

௨௬

வடநாடு செல்லும் வணிகர்.

அறுசீர் விருத்தம்.

பளிச்சென்று நிலா எறிக்கும்
இரவினில் பயணம் போகும்
ஒளிச்செல்வ வணிகர்க் குள்ளே
ஒரு நெஞ்சம், மகர வீதி
கிளிச் சந்த மொழியாள் மீது
கிடந்தது. வணிக ரோடு
வெளிச்சென்ற அன்னோன் தேகம்,
வெறுந்தேகம் ஆன தன்றோ!

வட்டநன் மதியி லெல்லாம்
அவள்முக வடிவங் காண்பான்!
கொட்டிடும் குளிரில் அப் பூங்
கோதைமெய் இன்பங் காண்பான்!
எட்டுமோர் வானம் பாடி
இன்னிசை தன்னி லெல்லாம்
கட்டிக் கரும்பின் வாய்ச்சொற்
கவிதையே கண்டு செல்வான்.

அணிமுத்து மணி சுமக்கும்
மாடுகள் அலுத்துப் போகும்.
வணிகர்கள் அதிக தூர
வாய்ப்பினால் களைப்பார். நெஞ்சில்
தணியாத அவள்நி னைவே
பொன்முடி தனக்கு நீங்காப்
பிணியாயிற் றேனும், அந்தப்
பெருவழிக் கது தான் வண்டி!

இப்படி வடநாட் டின்கண்
டில்லியின் இப்புறத்தில்,
முப்பது காத முள்ள
மகோதய முனி வனத்தில்,
அப்பெரு வணிகர் யாரும்
மாடுகள் அவிழ்த்து விட்டுச்
சிப்பங்கள் இறக்கிச், சோறு
சமைத்திடச் சித்த மானார்.

அடுப்புக்கும் விறகி னுக்கும்,
இலைக் கலம் அமைப்பதற்கும்,
துடுப்புக்கும், அவரவர்கள்
துரிதப்பட் டிருந்தார். மாவின்
வடுப்போன்ற விழிப் பூங்கோதை
வடிவினை மனத்தில் தூக்கி
நடப்போன் பொன் முடிதான், அங்கோர்
நற்குளக் கரைக்குச் சென்றான்.

ஆரியப் பெரியோர்; தாடி
அழகுசெய் முகத்தோர், யாக
காரியம் தொடங்கும் நல்ல
கருத்தினர் ஐவர் வந்து,
சீரிய தமிழரே,ஓ!
செந்தமிழ் நாட்டாரே,எம்
கோரிக்கை ஒன்று கேட்பீர்
என்றங்கே கூவினார்கள்.

தென்னாட்டு வணிகரான
செல்வர்கள், அதனைக் கேட்டே,
என்னஎன் றுசாவ, அங்கே
ஒருங்கேவந் தீண்டினார்கள்.
"அன்புள்ள தென்னாட் டாரே,
யாகத்துக் காகக் கொஞ்சம்
பொன்தரக் கோருகின்றோம்;
புரிக இத் தருமம்" என்றே

வந்தவர் கூறக், கேட்டே
மாத்தமிழ் வணிகரெல்லாம்
சிந்தித்தார். பொன்முடிக்குச்
சேதியைத் தெரிவித்தார்கள்.
வந்தனன் அன்னோன். என்ன
வழக்கென்று கேட்டு நின்றான்
பந்தியாய் ஆரியர்கள்
பரிவுடன் உரைக்கலானார்:

மன்னவன் செங்கோல் வாழும் ;
மனுமுறை வாழும் ; யாண்டும்
மன்னிய தருமம் நான்கு
மறைப் பாதத்தால் நடக்கும் ;
இன்னல்கள் தீரும் ; வானம்
மழைபொழிந் திருக்கும் ; எல்லா
நன்மையும் பெருகும் ; நாங்கள்
நடத்திடும் யாகத் தாலே.

ஆதலின் உமைக்கேட் கின்றோம்
அணிமுத்து வணிகார் நீவிர்,
ஈதலிற் சிறந்தீர் அன்றோ
இல்லையென் றுரைக்க மாட்டீர் !
போதமார் முனிவ ரேனும்
பொன்னின்றி, இந் நிலத்தில்
யாதொன்றும் முடிவ தில்லை
என்றனர். இதனைக் கேட்டே

பொன்முடி உரைக்க லுற்றான் :
புலமையில் மிக்கீர் ! நாங்கள்
தென்னாட்டார் ; தமிழர், சைவர் ;
சிவனை வதைப்ப தான
இன்னல்சேர் யாகந் தன்னை
யாமொப்ப மாட்டோம் என்றால்,
பொன்கொடுப் பதுவும் உண்டோ ?
போவீர்கள் என்று சொன்னான்.

காளை இவ் வாறு கூறக்
கனமுறு தமிழர் எல்லாம்
ஆளன்பொன் முடியின் பேச்சை
ஆதரித் தார்கள் ; தங்கள்
தோளினைத் தூக்கி, அங்கை
ஒருதனி விரலால் சுட்டிக்,
கூளங்காள் ! ஒருபொன் கூடக்
கொடுத்திடோம் வேள்விக் கென்றார்.

கையெலாம் துடிக்க அன்னார்
கண்சிவந் திடக் கோ பத்தீ
மெய்யெலாம் பரவ, நெஞ்சு
வெந்திடத் "தென்னாட் டார்கள்
ஐயையோ அநேக ருள்ளார்
அங்கத்தால் சிங்கம் போன்றார்
இவர்நாம்" என நினைத்தே
அடக்கினர் எழுந்த கோபம்.

வஞ்சகத்தை, எதிர்கா லத்துச்
சூழ்ச்சியை, வெளிக் காட்டாமல்
நெஞ்சகத்தில் வைத்துக் கொண்டு
வாயினல் நேயங் காட்டிக்,
"கொஞ்சமும் வருத்த மில்லை
கொடாததால்" என்ப தான
அஞ்சொற்கள் பேசி நல்ல
ஆசியும் கூறிப் போனர்.

௨௰

வணிகர் வரும்போது.

அகவல்.

முத்து வணிகர் முழுதும் விற்றுச்
சொத்தும் கையுமாய்த் தொடரும் வழியில்,
மகோதய முனிவர் வனத்தில் இறங்கினர்;
சகோதரத் தமிழர் சாப்பிடத் தொடங்கினர்.
போகும் போது பொன்கேட்ட அந்த
யாகஞ் செய்ய எண்ணு வோர்களின்
கொடு விஷம் பூசிய கூரம்பு போன்ற
நெடிய விழிகள் நீண்டன தமிழர்மேல்!
ஆத்திர முகங்கள் அங்குள தமிழரைப்
பார்த்தும் பாரா தனபோல் பதுங்கின!
தமிழர் கண்டு சந்தே கித்தனர்.
" நமது சொத்தும் நல்லுயிர் யாவும்
பறிபோகும் என்று படுகின்ற" தென்றே
அறிவுடைத் தமிழன் அறிந்து கூறினன்.
செல்லத் தொடங்கினர் செந்தமிழ் நாட்டினர்.
கொல்லச் சூழ்ந்தனர் கொடிய ஆரியர்.
தமிழர் பலரின் தலைகள் சாய்ந்தன!
வடவரிற் சிலரும் மாய்ந்து போயினர்!

தப்பிய சிற்சில தமிழர், வனத்தின்
அப்புறத் துள்ள அழகிய ஊரின்
பின்புற மாகப் பிரியும் வழியாய்ப்
பொன்முடி யோடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.
சூறை யாடிய துறவிகள் அங்கே
மாறு பாட்டு மனத்தொடு நின்று,
"வைதிகம் பழித்த மாபாவி தப்பினான்;
பைதலி வனத்தின் பக்க மாகச்
செல்லுவான் அந்தத் தீயவன்; அவனைக்
கொல்லும் வண்ணம் கூறிச் சயந்தனை
அனுப்பி வைப்போம் வருவீர்
இனிநில் லாதீர் என்று போனாரே.

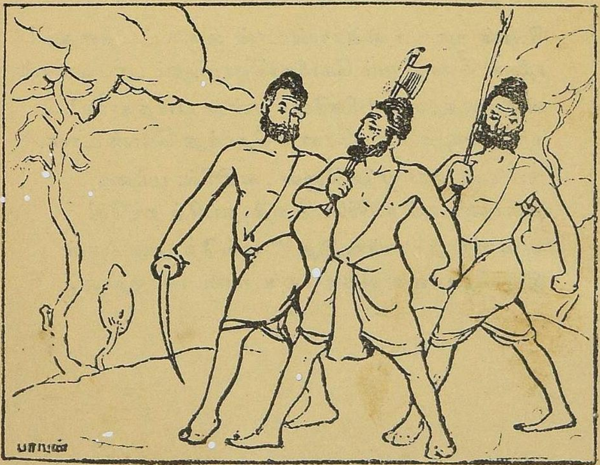

உக

ஜீவமுத்தம்.

எண்சீர் விருத்தம்.

வடக்கினின்று பொன்முடியும் பிறரும் வந்தார் ;
வணிகருடன் பூங்கோதை தெற்கி னின்று
வடதிசை நோக் கிச் சென்றாள் ; நெருங்க லானார்!
வளர்புதர்கள், உயர்மரங்கள், நிறைந்த பூமி !
நடைப்பாதை ஒற்றையடிப் பாதை ! அங்கே
நாலைந்து மாடுகளும் தமிழர் தாமும்
வடக்கினின்று வருங்காட்சி மங்கை கண்டாள் !
வணிகர்களும் கண்டார்கள் வெகுதூ ரத்தில் !

பொன் முடியும் எதிர்கண்டான் ஒருகூட்டத்தைப் !
புலைத் தொழிலும் கொலைத்தொழிலும் புரிவோரான
வன்மனத்துப் பாவிகளோ என்று பார்த்தான் !
வாய்மையுறு தமிழரெனத் தெரிந்து கொண்டான்.
தன்நடையை முடுக்கினான். எதிரில், மங்கை
தளர்நடையும் உயிர்பெற்றுத் தாவிற் றங்கே!
"என்னஇது ! என்னஇது !" என்றே அன்னான்
இருவிழியால் எதிரினிலே உற்றுப் பார்த்தான்.

“ நிச்சயமாய் அவர்தாம்” என்றுரைத்தாள் மங்கை!
“ நிசம்” என்றாள்! பூரித்தாள்! மெல்லி டைமேல்
கொச்சவலம் இறுக்கினாள்! சிரித்தாள்! கைகள்
கொட்டினாள்! ஆடினாள்! ஓடலானாள்.
“ பச்சை மயில்; இங்கெங்கே! அடடா என்னே!
பறந்துவந்து விட்டாளே! அவள்தான்” என்று,
கச்சைதனை இறுக்கி எதிர் ஓடிவந்தான்.
கடிதோடி னாள் அத்தான் என்றழைத்தே!

நேர்ந்தோடும் இருமுகமும் நெருங்கும் போது
நெடுமரத்தின் மறைவினின்று நீள் “ வாள் ” ஒன்று
பாய்ந்ததுமேல்! அவன்முகத்தை அணைத்தாள் தாவிப்,
பளீரென்று முத்தமொன்று பெற்றாள்! சேயின்
சாந்தமுகந் தனைக்கண்டாள் உடலைக் காணாள்!
தலைசுமந்த கையோடு தரையிற் சாய்ந்தாள்!
தீந்தமிழர் உயர்வினுக்குச் செத்தான்! அன்பன்
செத்ததற்குச் செத்தாள் அத் தென்னாட் டன்னம்!

எதிர்பாராத முத்தம்

2-ம் பகுதி

“ முறையீடு ”

௨௨

தருமபுரச் சன்னிதியில் இருவணிகர்.

கலிவெண்பா.

திருமலிந்து மக்கட்குச் செம்மை பாலிக்கும்
தருமபுரம் வீற்றிருக்கும் சாந்த—குருமூர்த்தி
சீர்மாசி லாமணித் தேசிகனார் சேவடியில்
நேர்மான நாய்கன், நிதிமிக்க—ஊர் மதிக்கும்
நன்மறை நாய்கன் இருவர் பணிந்தெழுந்து
சொன்னார்தம் மக்கள் துயர்ச்சரிதம்!—அன்னார்
அருளுவார்: மெய்யன் புடையீரே, அப்பன்
திருவுள்ள நாமறியோம்! சிந்தை—உருகாதீர்!
அன்பே சிவமென் றறிந்தோன், அறியார்க்குத்
தின்புலால் யாகச் சிறுமைதனை—நன்றுரைத்தான்!
ஆதலினால் அன்னோர் அவனுயிரை மாய்த்தாரோ!
தீதலால் வேறு தெரியாரோ!—சோதியான்
சைவநெறி ஒன்றே வடக்குச் சனங்கட்கோர்
உய்வளிப்ப தாகும் உணர்ந்திடுவீர்—மெய்யன்பீர்,
பூங்கோதை தானும் பொன்முடியும் தம்முயிரை
ஆங்கே கொடுத்தார்; அறம்விதைத்தார்!—தீங்கு
வடநாட்டில் இல்லா தொழிக்க வகை செய்தார்
கடவுள் கருணை இதுவாம்!—வடவர்,

அழிவாம் குறுநெறியா ரேனும், பழிக்குப்
பழிவாங் குதல் சைவப் பாங்குக்—கிழிவாம்!

வடநாட்டில் சைவம் வளர்ப்போம்! கொலையின்
நடமாட்டம் போகும்! நமனைக்—கெடமாட்டும்

தாளுடையான் தண்ணருளும் சார்ந்ததுகண்டோம்; நம்மை
ஆளுடையான் செம்மை அருள்வாழி!—கேளிர்,
குமர குருபரன் ஞான குருவாய்
நமை யடைந்தான் நன்றிந்த நாள்!

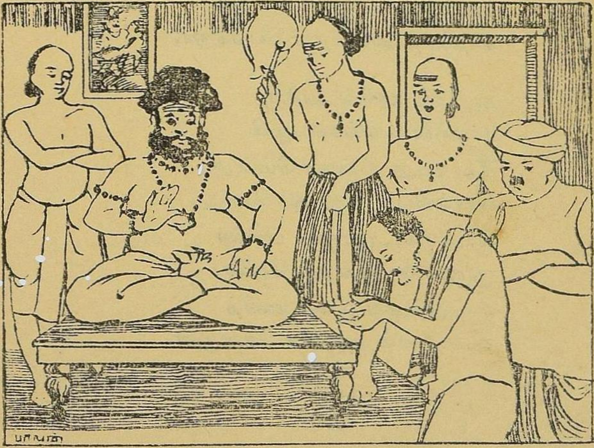

உரு

குருபரனுக் கருள்புரிந்தான்.

அறுசீர் விருத்தம்.

கயிலாச புரத்தில் நல்ல
சண்முகக் கவிரா யர்க்கும்,
மயில்நிகர் சிவகா மிக்கும்
வாயிலாப் பிள்ளை யாக
அயலவர் நகைக்கும் வண்ணம்
குருபரன் அவத ரித்தான்.
துயரினல் செந்தூர் எய்திக்
கந்தனைத் துதித்தார் பெற்ேறார்;

நாற்பது நாளில் வாக்கு
நல்காயேல் எங்கள் ஆவி
தோற்பது திண்ண மென்று
சொல்லியங் கிருக்கும் போது,
வேற்படை முருகப் பிள்ளை
குருபரன் தாங்கும் வேளை,
சாற்றும்அவ் வூமை நாவிற்
சடாட்சரம் அருளிச் சென்ருன்.

உச

ஊமையின் உயர் கவிதை.

அறுசீர் விருத்தம்.

அம்மையே அப்பா என்று
பெற்ரோரை அவன்அ ழைப்பிச்
செம்மையே நடந்த தெல்லாம்
தெரிவித்தான் ! சிந்தை நைந்து
கைம்மையாய் வாழ்வாள் நல்ல
கணவனைப் பெற்ற தைப்போல்,
நம்மையே மகிழ வைத்தான்
நடமாடும் மயிலோன் என்ருர் !

மைந்தனும் குருப ரன்தான்
மாலவன் மருகன் வாழும்
செந்தூரில் விசுவ ரூப
தரிசனம் செய்வா னகிக்,
கந்தரின் கலிவெண் பாவாம்
கனிச்சாறு பொழியக் கேட்ட
அந்த ஊர் மக்கள் யாரும்
அதிசயக் கடலில் வீழ்ந்தார் !

௨௫

ஞானகுருவை நாடிச் சென்றான்.

அறுசீர் விருத்தம்.

ஞானசற் குருவை நாடி
நற்கதி பெறுவ தென்று
தானினைந் தே, தன் தந்தை
தாயர்பால் விடையும் கேட்டான்
ஆனபெற் றோர்வ ருந்த
அவர்துயர் ஆற்றிச் சென்றான்,
கால்நிழல் போற் கு மார
கவியெனும் தம்பி யோடே.

மீனாக்ஷி யம்மன் பிள்ளைத்
தமிழ்பாட விரைந்து, தம்பி
தானதைக் குறிப் பெடுக்கத்
தமிழ்வளர் மதுரை நாடிப்
போனார்கள்; போகும் போது
திருமலை நாய்க்க மன்னன்
ஆனைகொண் டெதிரில் வந்தே
குருபரன் அடியில் வீழ்ந்தான்.

௨௯

யானைமேல் பானைத் தேன்.

அறுசீர் விருத்தம்.

என்னையும் பொருளாய் எண்ணி
எழுதரும் அங்க யற்கண்
அன்னை,என் கனவில் தோன்றி,
அடிகள்நும் வரவும், நீவிர்
சொன்னநற் றமிழும் பற்றிச்
சொன்னதால் வந்தேன். யானை
தன்னில்நீர் எழுந்த ருள்க
தமிழுடன்! என்றான் மன்னன்.

தெய்விகப் பாடல் தன்னைத்
திருவரங் கேற்று தற்கே,
எய்துமா றனைத்தும் மன்னன்
ஏற்பாடு செய்தான். தேவர்
துய்யநற் றமிழ்ச்சா ராயம்
துய்த்திடக் காத்தி ருந்தார்.
கையில் வாத் தியங்கள் ஏந்திக்
கந்தர்வர் கண்ணாய் நின்றார்.

௨எ

அவையிடைச் சிலை.

அறுசீர் விருத்தம்.

அரங்கிடை அரசன் ஓர்பால்,
அறிஞர்கள் ஓர்பால், கேட்கத்
தெரிந்தவர், கலையில் வல்லோர்
செந்தமிழ் அன்பர் ஓர்பால்
இருந்தனர்! அரிய ணைமேல்
இருந்தனன் குருப ரன்தான்!
வரும் சனம் தமி ழருந்த
வட்டிக்க ஆரம் பித்தான்!

அப்போது கூட்டத் தின்கண்
அர்ச்சகன் பெற்ற பெண்ணாள்,
சிப்பத்தைப் பிரித் தெடுத்த
சீனத்துப் பொம்மை போன்றாள்,
ஒப்பியே ஓடிவந் தாள்
காற்சிலம் பொலிக்க! மன்னன்
கைப் பற்றி மடியில் வைத்தான்
கவிதையில் அவாவை வைத்தான்.

தெய்வப் பாடல்.

அறுசீர் விருத்தம்.

குமரகுருபரன் பாடல்
கூறிப்பின் பொருளும் கூறி,
அமராதிபர் விருப்பம்
ஆம்படி செய்தான்; மற்றோர்
அமுதப் பாட்டாரம் பித்தான்.
அப் பாட்டுக் கிப்பால் எங்கும்
சமான மொன் றிருந்த தில்லை
சாற்றுவோம் அதனைக் கேட்பீர்:

பன்னிருசீர் விருத்தம்.

" தொடுக்கும் கடவுட் பழம்பாடற்
றொடையின் பயனே! நறை பழுத்த
துறைத் தீந் தமிழின் ஒழுகும் நறுஞ்
சுவையே! அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்
தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற்
கேற்றும் விளக்கே! வளர் சிமைய
இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
இளமான் பிடியே! எறிதரங்கம்,

உடுக்கும் புவனம் கடந்து நின்ற
ஒருவன் திருவு ளத்தில் அழ
கொழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும்
உயிர் ஓ வியமே! மதுகரம் வாய்
மடுக்கும் குழற்கா டேந்து மிள
வஞ்சிக் கொடியே வருகவே!
மலையத் துவசன் பெற்ற பெரு
வாழ்வே வருக வருகவே!"

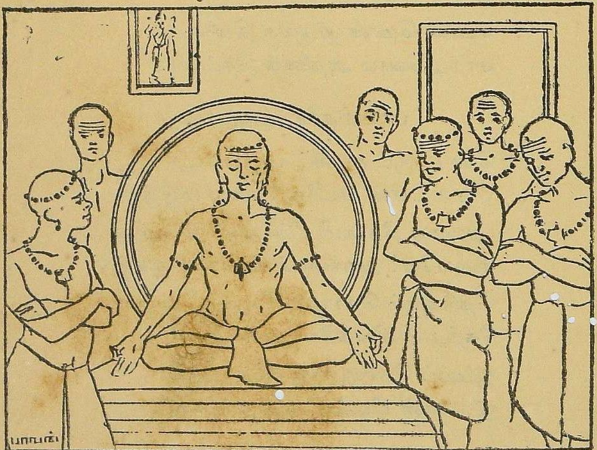

உகூ

இறைவி மறைவு.

அறுசீர் விருத்தம்.

என்றந்தப் பாடல் சொன்னான்
குருபரன்! சிறுமி கேட்டு
நன்று நன் றென இசைத்தாள்;
நன்றெனத் தலை அசைத்தாள்;
இன்னொரு முறையுங் கூற
இரந்தனள்! பிறரும் கேட்கப்
பின்னையும் குருப ரன்தான்
தமிழ்க்கனி பிழியுங் காலை,

பாட்டுக்குப் பொருளாய் நின்ற
பராபரச் சிறுமி, நெஞ்சக்
கூட்டுக்குக் கிளியாய்ப் போந்து
கொஞ்சினாள் அரங்கு தன்னில்!
எட்டினின் றெழுத்தோ டோடி
இதயத்துட் சென்ற தாலே,
கூட்டத்தில் இல்லை வந்த
குழந்தையாம் தொழும் சீ மாட்டி!

திருவடி சரணம்.

அறுசீர் விருத்தம்.

முழுது நூல் அரங்கேற்றிப் பின்
முடிமன்னன், குதிரை யானை,
பழுதிலாச் சிவிகை செம்பொன்
காணிக்கை பலவும் வைத்துத்
தொழுதனன். குருபரன் பின்,
துதி நூலும் நீதி நூலும்
எழுதிய அனைத்தும் தந்தே
சின்னாட்கள் இருந்து பின்னே,

தம்பியை இல்லம் போக்கித்,
தான், சிராப் பள்ளியோடு
செம்மை சேர் ஆனைக் காவும்
சென்று, பின் திருவா ரூரில்
பைம்புனற் பழனத் தாரூர்
நான்மணி மாலை பாடி,
நம்மை வந் தடைந்த காலை
நாமொரு கேள்வி கேட்டோம்.

எழுசீர் விருத்தம்.

ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள,
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே யாகக், குணமொரு மூன்றும்
திருந்து சாத் துவிகமே யாக,
இந்து வாழ் சடையான் ஆடுமானந்த
எல்லையில், தனிப் பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து,
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார் !

அறுசீர் விருத்தம்.

ஆகுமித் திருவி ருத்த
அனுபவப் பயனைக் கேட்க,
ஈகுவோன் கையி லொன்றும்
இல்லாமை போல் தவித்துத்,
தேகமும் நடுங்கி நின்று
திருவடி சரணம் என்றான்.
ஏகிப் பின் வருக என்றேம் ;
சிதம்பரம் ஏகி உள்ளான்.

சென்றஅக் குருப ரன்தான்
திரும்பிவந் திடுமோர் நாளும்
இன்றுதான். சிறிது நேரம்
இருந்திடில் காணக் கூடும்"
என்றுநற் றேசிகர் தாம்
இருநாய்கன் மாருங் கேட்க
நன்றுற மொழிந்தார். கேட்ட
நாய்கன்மார் காத்தி ருந்தார்.

௩௧

சிதம்பரம் சென்று திரும்பிய குருபரன்

அறுசீர் விருத்தம்.

புள்ளிருக்கும் வேளூர் போய்ப்
புனைமுத்துக் குமரன் மீது
பிள்ளை நூல் பாடி, மன்றில்
பெம்மானை மும்மணிச் சொல்
தெள்ளுநீர் ஆட்டிப், பின்னும்
சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை,
அம்மைக்கி ரட்டை மாலை
அருளினன் இருளொன் றில்லான்.

மூளும் அன் பாற் பண் டார
மும்மணிக் கோவை கொண்டு
ஆளுடை ஞான சானின்
அடி மலர் தொழுது பாடி,
நீளுறப் பரிசாய்ப் பெற்ற
நெடுநிதி அனைத்தும் வைத்து,
மீளவும் தொழும் சீ டன்பால்
விளம்புவான் ஞான மூர்த்தி:

" அப்பனே, இதுகேள் : இந்த
அரும் பொருள் அனைத்தும் கொண்டு
செப்பிடும் வடநா டேகிச்
சிவதரு மங்கள் செய்க!
அப்பாங்கில் உள்ளா ரெல்லாம்
அசைவர்கள், உயிர்வ தைப்போர்!
தப்பிலாச் சைவம் சார்ந்தால்
அன்பிலே தழைத்து வாழ்வார்.

சைவநன் மடால யங்கள்
தாபிக்க! கோயில் காண்க!
நைவார்க்குச் சிவபி ரானின்
நாமத்தால் உணவு நல்கும்
சைவ சத் திரங்கள் காண்க!
தடாகங்கள் பூங்தோட் டங்கள்
உய்வாக, உயிரின் வேந்தன்
உவப்புறச் செய்து மீள்க!"

என்று தேசிகனார் சொல்லி
இனிதாக ஆசி கூறி,
நன்றொரு துறவு காட்டிக்
காவியும் நல்கி, ஆங்கே
" இன்றொடு வடதே சந்தான்
எம்பிரான் இருக்கை யாகித்,
தென்றமிழ் நாட்டினைப் போல்
சிறப்பெலாம் எய்த" என்றார்

மறைநாய்கன் மான நாய்கன்
வாய்மூடிக் காத்தி ருந்தார்.
குறைவறு பரிச னங்கள்
கூட்டமாய்த் தொடர, அன்பால்
இறைவனும் தேசிகன் தாள்
இறைஞ்சிய குருப ரன்தான்,
பிறைசூடி தன்னைப் பாடிப்
பெருஞ்சிறப் போடு சென்றான்.

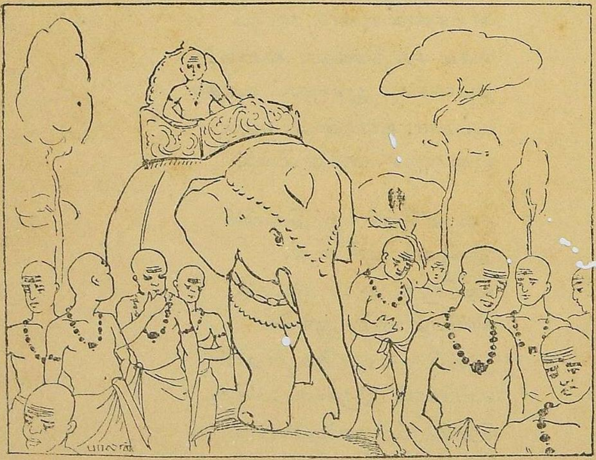

௩௨

இப்போதெப்படி நாய்கன்மார்கள் ?

அறுசீர் விருத்தம்.

தேசிகர் சரிதம் சொன்னார் ;
செவிசாய்த்தார் நாய்கன் மார்கள்.
ஆசிகள் சொல்லக் கேட்டார் ;
அப்போது குருப ரன்தான்
தேசிகர் திருமுன் வந்து
சேர்ந்ததும் பார்த்தி ருந்தார்.
நேசத்தால் தேசி கர்தாம்
நிகழ்த்திய அனைத்தும் கேட்டார்.

வடநாட்டை நோக்கிச் சென்ற
வண்ணமும் பார்த்தி ருந்தார்.
உடன்சென்று வழிய னுப்ப
ஒப்பினோர் தமையும் பார்த்தார்.
கடன் ஆற்றத் தேசிகர்க்குக்
கைகளும் குவித்தார். செல்ல
விடைகேட்டார். தேசி கர்தாம்
விடைதந்தார் ; எனினும், அந்தோ,

அழுதிடு நாய்கன் மார்கள்
அழுதுகொண் டே மீண் டார்கள்
எழுதிய ஓவி யங்கள்
கலேந்தன எனப் பதைத்தார் !
பழுதிலா எம் கு டும்பப்
பரம்பரை 'ஆல்' இன்ருேடு,
விழுதொடு சாய்ந்த தென்று
விளம்பினர் உளம்ப தைத்தே.

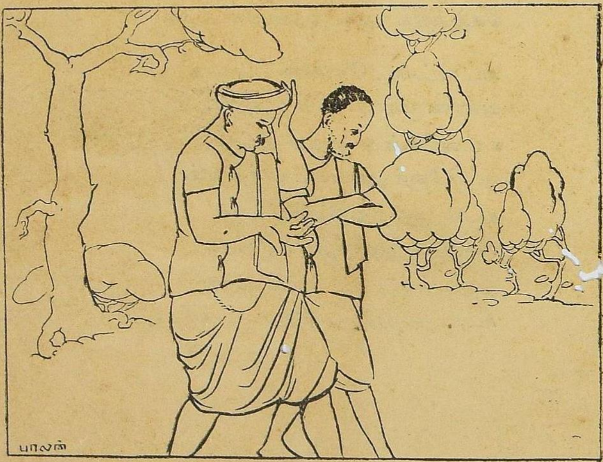

வானம்பாடி நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு

—o●o—

எமது அடுத்த வெளியீடு பாரதிதாசன்

எழுதிய கொய்யாக்—கனி என்னும்

சிறந்த உரை நடை நூலாகும்.

உங்கள் பிரதிக்கு முந்துங்கள்.

பெரிய புராண ஆராய்ச்சி முதல்பாகம்

இவ்விடம் கிடைக்கும்.

விலை அணா 6

தபால் செலவு வேறு

வானம்பாடி நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சின்னகாஞ்சீபுரம்.

KUMARAN PRESS, CONJEEVARAM.